

UZASADNIENIE

Podstawowym celem projektu jest dostosowanie krajowych regulacji dotyczących sposobu świadczenia usług płatniczych do postanowień dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2366 z dnia 25 listopada 2015 r. w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego zmieniającej dyrektywy 2002/65/WE, 2009/110/WE, 2013/36/UE i rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 oraz uchylającej dyrektywę 2007/64/WE (Dz.U. L 337 z 23.12.2015, s. 35–127), dalej: „dyrektywa PSD 2” albo „PSD 2”. Projekt dokonuje obszernej nowelizacji ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych (Dz. U. z 2016 r. poz. 1572 i 1997), dalej: „ustawa”. Od czasu przyjęcia Dyrektywy 2007/64/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 listopada 2007 r. w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego zmieniającej dyrektywy 97/7/WE, 2002/65/WE, 2005/60/WE i 2006/48/WE i uchylającej dyrektywę 97/5/WE (Dz.U. L 319, 5.12.2007, s. 1–36), dalej: „dyrektywa PSD” albo „PSD”, na rynku płatności detalicznych zaszły znaczne zmiany pod względem innowacji technicznych, przejawiające się gwałtownym wzrostem liczby płatności elektronicznych i płatności realizowanych za pośrednictwem urządzeń przenośnych oraz pojawieniem się na rynku nowych rodzajów usług płatniczych, co zakwestionowało przydatność obecnych ram prawnych. Przegląd unijnych regulacji dotyczących usług płatniczych, w szczególności analiza skutków dyrektywy 2007/64/WE oraz konsultacje w sprawie zielonej księgi Komisji z dnia 11 stycznia 2012 r. (zatytułowanej „W kierunku zintegrowanego europejskiego rynku płatności realizowanych przy pomocy kart płatniczych, przez internet i za pośrednictwem urządzeń przenośnych”) wykazały, że zaistniałe zmiany stały się źródłem istotnych wyzwań z regulacyjnego punktu widzenia. Istotne obszary rynku płatności, w szczególności płatności realizowane przy użyciu kart, przez internet i za pośrednictwem urządzeń przenośnych, pozostają rozdrobnione na obszary wyznaczone granicami państw. Wiele innowacyjnych produktów lub usług płatniczych nie wchodzi – w całości lub w znacznej części – w zakres stosowania dyrektywy 2007/64/WE. Ponadto zakres stosowania dyrektywy 2007/64/WE, w szczególności obowiązujące wyłączenia (np. niektóre rodzaje działalności związanej z płatnościami) w niektórych przypadkach okazały się – w świetle zmian na rynku – zbyt wieloznaczne, zbyt ogólne lub przestarzałe. Doprowadziło to do braku pewności prawa, potencjalnych ryzyk dla bezpieczeństwa w łańcuchu płatności oraz braku ochrony konsumentów w niektórych obszarach. Wystąpiły trudności dla dostawców usług płatniczych z wprowadzaniem na rynek innowacyjnych, bezpiecznych i łatwych w użyciu cyfrowych usług płatniczych i z zapewnieniem konsumentom i sprzedawcom detalicznym skutecznych, wygodnych i bezpiecznych metod płatności w Unii. W ostatnich latach nastąpił również wzrost ryzyk dla bezpieczeństwa związanych z płatnościami elektronicznymi. Jest on wynikiem zwiększającej się technicznej złożoności płatności elektronicznych, stale rosnącego wolumenu płatności elektronicznych na całym świecie oraz pojawiających się nowych rodzajów usług płatniczych. Usługi płatnicze mają decydujące znaczenie dla funkcjonowania działalności w dziedzinach kluczowych dla gospodarki i społeczeństwa, a bezpieczne usługi płatnicze stanowią zasadniczy warunek prawidłowego funkcjonowania rynku usług płatniczych. Z tego

powodu użytkownicy usług płatniczych powinni być przed takimi ryzykami należycie chronieni.

Według KE rozwiązaniem jest ciągły rozwój zintegrowanego rynku wewnętrznego bezpiecznych płatności elektronicznych ma zasadnicze znaczenie dla wspierania wzrostu unijnej gospodarki i zapewnienia konsumentom, akceptantom i przedsiębiorstwom wyboru i przejrzystości usług płatniczych, tak by mogli w pełni korzystać z rynku wewnętrznego, którego elementem jest wdrażana dyrektywa PSD 2.

W związku z tym Komisja zaproponowała znowelizowanie dyrektywy PSD pod kątem unowocześnienia jej w kierunku uwzględnienia nowych rodzajów usług płatniczych, takich jak usługi inicjowania płatności. Usługodawcy wnieśli innowacyjne i konkurencyjne produkty, zapewniając szersze i często tańsze alternatywy dla płatności internetowych, które wcześniej nie były uregulowane. Włączenie ich do zakresu regulowanego przez dyrektywę PSD zwiększyło przejrzystość, zakres innowacji i bezpieczeństwa w ramach jednolitego rynku i stworzyło pole do konkurowania pomiędzy różnymi dostawcami usług płatniczych. Jednocześnie, pewne zasady określone w PSD, takie jak zwolnienia z szeregu działań związanych z płatnościami (usług płatniczych świadczonych w ramach „ograniczonej sieci” lub za pośrednictwem telefonów komórkowych lub innych urządzeń IT) zostały zaimplementowane przez państwa członkowskie w różny sposób, co prowadziło do arbitrażu regulacyjnego i niepewności prawnej. W wielu dziedzinach doprowadziło to również do zmniejszenia ochrony konsumentów i zakłócenia konkurencji. Zaktualizowane w omawianym projekcie definicje zapewnią lepszą ochronę konkurencyjności pomiędzy różnymi dostawcami usług płatniczych oraz bardziej efektywny sposób ochrony konsumentów korzystających z tych usług.

PSD 2 rozszerza zakres PSD obejmując nowe usługi i dostawców usług płatniczych, a także poszerza zakresu istniejących usług (instrumenty płatnicze wydawane przez dostawców usług płatniczych, którzy nie prowadzą konta użytkownika usług płatniczych, umożliwiając im dostęp do rachunków płatniczych).

PSD 2 dokonuje zmiany zwolnienia telekomunikacyjnego przez ograniczenie go głównie do mikro-płatności za usługi cyfrowe i obejmuje transakcje z krajami trzecimi w przypadku gdy tylko jeden z dostawców usług płatniczych znajduje się na terytorium UE („transakcje jednostronne”). Zwiększa to współpracę i wymianę informacji pomiędzy rządami w zakresie zezwoleń i nadzoru nad instytucjami płatniczymi. W celu wykonywania bezpieczniejszych i lepiej zabezpieczonych płatności elektronicznych PSD2 wprowadza ulepszone środki bezpieczeństwa, które mają zostać wprowadzone przez wszystkich dostawców usług płatniczych, w tym banki. EBA opracuje konkretne i obiektywne standardy bezpieczeństwa w tym zakresie.

Dyrektywa PSD2, a w konsekwencji projektowana nowelizacja ustawy o usługach płatniczych mają za zadanie ustanowić przepisy, które wyeliminują zidentyfikowane luki regulacyjne, zapewniając jednocześnie większą jasność prawa i spójne stosowanie ram legislacyjnych w całej Unii. Dotychczasowym oraz nowym uczestnikom rynku zagwarantowane zostaną równorzędne warunki działania, umożliwiające upowszechnienie nowych sposobów płatności wśród

szerokiego kręgu użytkowników i zapewniając wysoki poziom ochrony konsumentów przy korzystaniu z tych usług płatniczych w całej Unii. Powinno to podnieść efektywność całego systemu płatności i doprowadzić do powstania szerszej oferty usług płatniczych i ich większej przejrzystości, przy jednoczesnym wzmocnieniu zaufania konsumentów do zharmonizowanego rynku płatności.

Główne cele dyrektywy PSD 2 są następujące:

- 1) dalszy wkład do bardziej zintegrowanego i efektywnego europejskiego rynku płatności;
- 2) poprawa zasad konkurencji dla dostawców usług płatniczych (w tym nowych graczy);
- 3) bezpieczniejsze i lepiej zabezpieczone dokonywanie płatności;
- 4) ochrona konsumentów;
- 5) wpływ na obniżenie kosztów dokonywania płatności.

Dyrektywa PSD 2 stanowi podstawę prawną dla stworzenia jednolitego rynku płatności w UE opartego o bezpieczne i bardziej innowacyjne usługi płatnicze na obszarze całej UE. Celem jest dokonywanie płatności transgranicznych równie prosto, skutecznie i bezpiecznie jak płatności krajowych w poszczególnych państwach członkowskich. Postanowienia PSD 2 wpłyną w znaczącym stopniu na kształt całego rynku usług płatniczych, a tym samym na działalność banków oraz instytucji płatniczych, a także podmiotów oferujących karty sklepowe, karty paliwowe, itd. (działających w ramach tzw. ograniczonej sieci), tzw. niezależnych operatorów bankomatów, jak również innych niebankowych dostawców usług płatniczych, zainteresowanych w szczególności rozwojem szeroko pojętych płatności mobilnych.

Korzyści dla konsumentów wynikające z dyrektywy PSD2

1) Korzyści ekonomiczne

Nowe przepisy powinny przyczynić się do zwiększenia konkurencji na rynku płatności elektronicznych, przez zapewnienie niezbędnego zabezpieczenia prawnego dla firm rozpoczynających działalność bądź kontynuujących funkcjonowanie na rynku. To z kolei umożliwi konsumentom korzystanie z większej liczby lepszych możliwości wyboru pomiędzy różnymi rodzajami usług płatniczych oraz różnymi dostawcami usług.

W ciągu ostatnich lat pojawili się nowi dostawcy usług w dziedzinie płatności internetowych oferujący konsumentom możliwość płatności natychmiastowych za rezerwacje internetowe lub zakupy online, bez konieczności posiadania karty kredytowej (około 60% ludności UE nie posiada karty kredytowej). Usługi te ustanawiają powiązanie płatności między płatnikiem a sprzedawcą internetowym za pośrednictwem modułu bankowości internetowej płatnika. Te innowacyjne i konkurencyjne cenowo rozwiązania płatnicze nazywane są usługami inicjowania płatności i są już dostępne w wielu państwach członkowskich (np. Sofort w Niemczech, iDeal w Holandii, Trustly w Szwecji). Do tej pory działalność tych nowych dostawców nie była regulowana na poziomie UE. PSD 2 obejmuje tych dostawców, regulując kwestie odnoszące się do poufności, pewności i bezpieczeństwa takich transakcji.

Ponadto PSD2 pomoże obniżyć opłaty dla konsumentów i zakazać pobierania dodatkowych prowizji „surcharging” za płatność kartami w zdecydowanej większości przypadków (w tym dotyczących wszystkich popularnych kart debetowych i kredytowych), zarówno dla płatności internetowych, jak i w tradycyjnych. Praktyka pobierania dodatkowych opłat za płatność kartą jest powszechna w niektórych państwach członkowskich, zwłaszcza w przypadku płatności online, oraz w przypadku niektórych sektorów takich jak branża turystyczna i hotelarska. We wszystkich przypadkach, w których opłaty za karty nakładane na sprzedawców są ograniczone, zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/751 z dnia 29 kwietnia 2015 r. w sprawie opłat interchange w odniesieniu do transakcji płatniczych realizowanych w oparciu o kartę (Dz.U. L 123 z 19.5.2015, s. 1-15) (rozporządzenie MIFREG), sprzedawcy nie będą mogli pobierać dodatkowych opłat od klientów za korzystanie z karty płatniczej. Będzie to miało zastosowanie zarówno dla płatności krajowych jak i zagranicznych. W praktyce zakaz pobierania dodatkowych opłat obejmie około 95% wszystkich płatności kartami płatniczymi w UE, dzięki czemu konsumenci będą mogli zaoszczędzić 730 mln euro rocznie. Nowe przepisy przyczynią się do wyższego poziomu obsługi konsumentów podczas płacenia kartą w całej Unii Europejskiej.

Konsumenci będą lepiej chronieni przed nadużyciami finansowymi dzięki odpowiednim zabezpieczeniom. Nowe regulacje zawężą i dalej ujednolicią zasady odpowiedzialności w zakresie nieautoryzowanych transakcji, zapewniając lepszą ochronę płatników. Z wyjątkiem przypadków oszustwa lub rażącego niedbalstwa płatnika, maksymalna kwota, którą płatnik może być zobowiązany do zapłaty w przypadku nieautoryzowanej transakcji płatniczej będzie się zmniejszać od 150 euro do 50 euro.

2) Prawa konsumentów

Dyrektywa PSD chroniła prawa konsumenta w przypadku nieautoryzowanych zapłaty z konta, pod pewnymi jednak warunkami. Polecenie zapłaty jest oparte na koncepcji żądania przelewu środków z czyjegoś konta po jego uprzedniej zgodzie. Płatnik i akceptant muszą posiadać konto u dostawcy usług płatniczych, a transfer środków (pieniędzy) odbywa się między bankiem płatnika a bankiem akceptanta. Jednak ponieważ akceptant może ściągać środki pieniężne z konta płatnika pod warunkiem uprzedniej zgody płatnika, płatnik powinien również mieć prawo zwrotu pieniędzy. Obecnie państwa członkowskie stosują różne zasady w odniesieniu do tej kwestii.

W celu dalszego wzmocnienia ochrony konsumentów i wspierania instrumentów dających pewność prawną, PSD 2 stanowi podstawę prawną do bezwarunkowego zwrotu, która istnieje już od ustanowienia poleceń zapłaty SEPA (w euro). W takich przypadkach podatnicy mogą zażądać zwrotu nawet w przypadku kwestionowanej transakcji płatniczej.

Bezpośrednie debetowe systemy płatności w walucie innej niż w euro, oferujących ochronę na zasadach określonych w PSD będą mogły nadal funkcjonować na obecnych zasadach. Jednakże państwa członkowskie mogą wymagać, aby w przypadku tego typu systemów prawa zwrotu były bardziej korzystne dla podatników.

Konsumenci będą również lepiej chronieni w przypadku gdy kwota transakcji nie jest znana z góry. Taka sytuacja może wystąpić w przypadku wynajmu samochodów, rezerwacji

hotelowych lub na stacjach benzynowych. Odbiorca będzie mógł zablokować środki na koncie płatnika jedynie w przypadku gdy płatnik zatwierdzi dokładną kwotę, która może zostać zablokowana. Bank płatnika niezwłocznie uwolni zablokowane fundusze po otrzymaniu informacji o dokładnej kwocie, a najpóźniej po otrzymaniu zlecenia płatniczego.

PSD 2 zwiększa prawa konsumentów podczas wysyłania przelewów i przekazów pieniężnych poza UE lub płatności w walutach spoza UE. PSD odnosi się jedynie do transferów wewnątrz UE i jest ograniczona do walut państw członkowskich. PSD 2 rozszerza natomiast stosowanie zasad PSD dotyczących przejrzystości w odniesieniu do transakcji "one leg", tj. transakcji, w których jedna strona znajduje się w UE. Powinno to przyczynić się do lepszej informacji o przekazach pieniężnych oraz do obniżenia kosztów przekazów pieniężnych, w wyniku lepszej przejrzystości rynku.

PSD 2 zobowiązuje też państwa członkowskie do wyznaczenia właściwych organów do rozpatrywania skarg użytkowników usług płatniczych i innych, np. stowarzyszeń konsumentów, dotyczących domniemanego naruszenia dyrektywy. Dostawcy usług płatniczych, którzy podlegają przepisom dyrektywy, po swojej stronie powinni wdrożyć procedurę rozpatrywania skarg konsumentów, którą mogą wykorzystać w pierwszej kolejności, w celu pozasądowego rozwiązywania sporów lub przed rozpoczęciem postępowania sądowego. Nowe przepisy będą zobowiązywać dostawców usług płatniczych do wystosowywania odpowiedzi, w formie pisemnej, do każdej reklamacji, w terminie do 15 dni roboczych.

3) Zabezpieczenie płatności

Nowe przepisy przewidują także wysoki poziom bezpieczeństwa płatności. Jest to kluczowa kwestia dla wielu użytkowników usług płatniczych, a zwłaszcza konsumentów płacących za pośrednictwem Internetu. Wszyscy dostawcy usług płatniczych, w tym banki, instytucje płatnicze lub dostawcy zewnętrzni - dostawcy niezależni, tzw. TPP (TPP - third party providers), będą musieli udowodnić, że posiadają właściwe środki bezpieczeństwa w celu zapewnienia odpowiedniego zabezpieczenia płatności. Dostawcy usług płatniczych będą musieli przeprowadzać ocenę ryzyka operacyjnego i ryzyka w zakresie zabezpieczeń jak również podejmowanych działań w tym zakresie, w stosunku rocznym.

Korzyści z PSD2 dla nowych uczestników rynku

Od przyjęcia PSD w 2007 r. pojawiły się nowe usługi w dziedzinie płatności internetowych, wśród których TPP oferują konkretne rozwiązania płatnicze lub usługowe dla klientów. Na przykład istnieją usługodawcy, którzy zbierają i konsolidują informacje na temat różnych rachunków bankowych konsumenta w jednym miejscu (usługi informacyjne dla kont - AIS account information services). Usługi te zazwyczaj pozwalają konsumentom na całościowy ogląd na ich sytuację finansową, pozwalając analizować strukturę wydatków, dokonane zakupy i potrzeby finansowe w sposób przyjazny dla użytkownika. Inni niezależni dostawcy ułatwiają korzystanie z bankowości internetowej w zakresie dokonywania płatności internetowych (usługi inicjacji płatności - PIS - payment initiation services). Pozwalają na zainicjowanie płatności z konta użytkownika na konto sprzedawcy, tworzą pomost między tymi kontami, wprowadzają informacje niezbędne do przelewu (kwotę transakcji, numer konta, wiadomości) i informują sprzedawcę w momencie gdy transakcja została zainicjowana.

Do tej pory wejście na rynek płatności było skomplikowane dla TPP, ponieważ wiele barier uniemożliwiało im oferowanie swoich rozwiązań na dużą skalę. Po usunięciu tych barier można spodziewać się większej konkurencji ze strony nowych graczy wchodzących na nowe rynki i oferujących tańsze rozwiązania w zakresie płatności dla coraz większej liczby konsumentów w całej Europie. TPP będą musiały spełniać takie same warunki jak tradycyjni dostawcy usług płatniczych, dotyczące rejestracji, licencjonowania i nadzoru przez właściwe organy. Ponadto nowe wymogi bezpieczeństwa zawarte w PSD 2 zmuszą wszystkich dostawców usług płatniczych do zwiększenia bezpieczeństwa w zakresie płatności internetowych.

Wdrożenie PSD 2 pozwoli konsumentom i sprzedawcom w pełni korzystać z rynku wewnętrznego, zwłaszcza w zakresie e-commerce. Dyrektywa PSD 2 ma na celu pomóc w rozwoju unijnego rynku płatności elektronicznych, które umożliwią konsumentom, sprzedawcom w handlu detalicznym i innym uczestnikom rynku w pełni korzystać z rynku wewnętrznego UE w połączeniu z jednolitym rynkiem cyfrowym. Taka dalsza integracja staje się coraz ważniejsza w czasach gdy świat migruje od tradycyjnej gospodarki do modelu gospodarki cyfrowej.

Dyrektywa PSD 2 w całości zastąpi stosowane dotychczas przepisy dyrektywy PSD. Projektowana regulacja zapewnia pełną transpozycję PSD 2 do polskiego systemu prawnego.

Ogólny opis najważniejszych zmian wprowadzanych w ustawie:

1) wprowadzenie nowej kategorii dostawców - katalog usług płatniczych rozszerzony został o dwa nowe typy usług:

a) usługę inicjowania transakcji płatniczej (payment initiation service; „PIS”) oraz

b) usługę dostępu do informacji o rachunku (account information service; „AIS”).

Dostawca świadczący usługę dostępu do informacji o rachunku zapewni klientowi zagregowane informacje online o co najmniej jednym lub kilku rachunkach płatniczych, prowadzonych przez jednego lub kilku dostawców usług płatniczych. W ten sposób klient zyska możliwość natychmiastowego uzyskania obrazu jego sytuacji finansowej na dany moment.

Usługa inicjowania płatności polega na udzieleniu dostawcy tej usługi dostępu do rachunku online płatnika w celu sprawdzenia dostępności środków pieniężnych, zainicjowania płatności, po czym – przedstawienia płatnikowi informacji o dokonaniu płatności.

Obie usługi mają charakter pomocniczy w stosunku do „usług właściwych”, tj. usług, skutkujących faktycznym przesunięciem środków pieniężnych klienta. Dostawcy tych usług nie wchodzi na żadnym etapie w posiadanie środków pieniężnych klienta.

Co do zasady wszystkie instytucje płatnicze, w tym także świadczący ww. usługi, muszą uzyskać zezwolenie na świadczenie usług płatniczych. Wyjątkiem jest dostarczanie usług dostępu do informacji o rachunku, które będą zwolnione z obowiązku uzyskania zezwolenia – będą podlegać tylko rejestracji. Ponadto, ww. usługodawcy będą zwolnieni z niektórych wymogów, które muszą spełniać instytucje płatnicze (m.in. posiadanie funduszy własnych i wymogi ochrony środków pieniężnych klienta), jednak będą mieli obowiązek posiadania ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej;

2) modyfikacja zakresu wyłączeń:

a) utrzymano wyłączenie spod regulacji usług płatniczych oferowanych przez operatorów bankomatów, niezależnych od dostawców usług płatniczych prowadzących rachunek. Nałożono jednak na operatorów bankomatów obowiązek przestrzegania wymogów w zakresie przejrzystości (tj. obowiązek podania informacji o opłatach, zarówno przed jak i po pobraniu opłaty). Ponadto opłaty pobierane przez operatorów bankomatów nie będą mogły naruszać rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 924/2009 z dnia 16 września 2009 r. w sprawie płatności transgranicznych we Wspólnocie oraz uchylającego rozporządzenie (WE) nr 2560/2001 (Dz.U. L 266 z 9.10.2009, s. 11-18);

b) ograniczono wyłączenie transakcji płatniczych realizowanych za pośrednictwem agenta handlowego do sytuacji gdy działają jedynie w imieniu płatnika lub jedynie w imieniu odbiorcy albo gdy działają zarówno w imieniu płatnika, jak i odbiorcy, jednak w żadnym momencie nie wchodzi on w posiadanie środków pieniężnych klientów ani nie uzyskuje nad tymi środkami kontroli;

c) działalność związana z płatnościami objęta wyłączeniem z tytułu tzw. ograniczonej sieci pozostała objęta wyłączeniem, jednak nie będzie możliwe wykorzystanie tego instrumentu m.in. do dokonywania transakcji płatniczych w celu nabycia towarów i usług w obrębie więcej niż jednej ograniczonej sieci lub w celu nabycia nieograniczonego asortymentu towarów i usług;

d) ograniczono zakres wyłączenia transakcji płatniczych przeprowadzanych przez dostawcę sieci lub usług łączności elektronicznej;

3) modyfikacja zasad odpowiedzialności za nieautoryzowaną transakcję:

a) ograniczono odpowiedzialność płatnika, w szczególności przez zobowiązanie dostawcy usług płatniczych do niezwłocznego zwrotu płatnikowi kwoty nieautoryzowanej transakcji. Płatnik nie będzie również ponosił odpowiedzialności, jeżeli nie mógł sobie zdawać sprawy z utraty, kradzieży lub sprzeniewierzenia instrumentu płatniczego. W razie braku wymogu silnego uwierzytelnienia klienta – płatnik nie poniesie odpowiedzialności za zaistniałą szkodę;

b) zmniejszono próg odpowiedzialności płatnika za straty spowodowane nieautoryzowanymi transakcjami płatniczymi ze 150 euro do 50 euro;

c) w przypadku transakcji z nieznaną kwotą dla blokady środków pieniężnych na rachunku płatnika niezbędna będzie autoryzacja tego ostatniego oraz podanie dokładnej kwoty środków pieniężnych, które podlegają blokadzie.

Dużą zmianą jest uregulowanie odpowiedzialności dostawcy w przypadku gdy nie wymaga on silnego uwierzytelnienia dla transakcji, a płatnik zachowuje dobrą wiarę co do transakcji. W takim przypadku odpowiedzialność za nieautoryzowaną transakcję ponosi w całości dostawca usług płatniczych. Na dostawcy spoczywa również ciężar udowodnienia złej wiary płatnika. Planowana zmiana ma na celu stosowanie coraz skuteczniejszych metod weryfikacji tożsamości płatnika oraz szersze stosowanie metody silnego uwierzytelniania klienta.

W przypadku transakcji z udziałem dostawcy PIS to na nim spoczywać będzie ciężar udowodnienia, że – w zakresie jego kompetencji – dokonana transakcja płatnicza została

uwierzytelniona, dokładnie zapisana i że na transakcję płatniczą nie miała wpływu awaria techniczna ani innego rodzaju usterka związana z usługą płatniczą, za którą ten dostawca odpowiada.

Niezależnie od udziału dostawcy PIS w transakcji płatniczej płatnik zawsze będzie miał prawo wystąpić z roszczeniem o zwrot do swojego dostawcy usług płatniczych, prowadzącego rachunek. Pozostanie to bez wpływu na kwestię podziału odpowiedzialności pomiędzy dostawcami usług płatniczych;

4) wprowadzenie małej instytucji płatniczej:

Korzystając z opcji narodowej wprowadza się nowy podmiot uprawniony do świadczenia usług płatniczych - małą instytucję płatniczą (MIP), tj. osobę fizyczną, osobę prawną oraz jednostkę organizacyjną niebędącą osobą prawną, której ustawa przyznaje zdolność prawną, wpisaną do rejestru małych instytucji płatniczych, prowadzącą działalność w zakresie usług płatniczych. MIP będą mogły wykonywać swoją działalność wyłącznie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej po uzyskaniu wpisu do rejestru małych instytucji płatniczych. Dozwolone będzie także prowadzenie działalności gospodarczej innej niż świadczenie usług płatniczych. Dopuszczalna wielkość obrotu wykonanego przez MIP nie będzie mogła przekroczyć kwoty 1 500 000 euro miesięcznie. Właściwym organem sprawującym nadzór nad działalnością MIP będzie KNF. Mała instytucja płatnicza będzie obowiązana do wnoszenia wpłat na pokrycie kosztów nadzoru w kwocie stanowiącej iloczyn całkowitej kwoty transakcji płatniczych wykonanych przez MIP, w tym także przez jej agentów, i stawki nieprzekraczającej 0,025%. W tym celu zostanie wydane przez Prezesa Rady Ministrów rozporządzenie w sprawie terminów uiszczania, wysokości i sposobu obliczania wpłat oraz sposobu i terminów rozliczenia należności z tytułu wpłat.

Szczegółowy opis zmian wprowadzanych w ustawie

Art. 1 projektu wprowadza zmiany w ustawie o usługach płatniczych, zwanej dalej „ustawą”.

W **pkt 1** wprowadza się zmiany w art. 1 ustawy, określającym jej zakres przedmiotowy.

Ustawa będzie regulowała także zasady prowadzenia działalności przez małe instytucje płatnicze. Konsekwencją tej zmiany są zmiany w art. 1 ust. 1 ustawy (zmiana ust. 1 pkt 3).

W **pkt 2** wprowadza się zmiany w art. 2 ustawy, zawierającym słowniczek pojęć używanych w ustawie. Dodawane pojęcia to: „co-badging” (pkt 3a), dostawca usług płatniczych prowadzący rachunek (pkt 4c), dostawca świadczący usługę inicjowania transakcji płatniczej (pkt 4d), dostawca świadczący usługę dostępu do informacji o rachunku (pkt 4e), hybrydowa mała instytucja płatnicza (pkt 9aa), indywidualne dane uwierzytelniające (pkt 9c), konsument (pkt 15ac), marka płatnicza (pkt 17b), mała instytucja płatnicza (pkt 17c), silne uwierzytelnianie klienta (pkt 26c), szczególnie chronione dane dotyczące płatności (pkt 27c), treści cyfrowe (pkt 29a), uwierzytelnianie (pkt 33b), zdalna transakcja płatnicza (pkt 35d).

W **pkt 3** wprowadza się zmianę w art. 3 ustawy, przez zmianę ust. 1 pkt 7 oraz dodanie w ust. 1 pkt 8, które rozszerzają katalog usług płatniczych o świadczenie usługi inicjowania płatności oraz świadczenie usługi dostępu do informacji o rachunku. Dodaje się również ust.

5–7, które zawierają definicję usług: inicjowania płatności, usługi dostępu do informacji o rachunku oraz wydawania instrumentów płatniczych.

W **pkt 4** wprowadza się zmiany w art. 4 ustawy, przez zmianę w ust. 2 pkt 3, 4 oraz 7, które doprecyzowują katalog dostawców usług płatniczych. Dodaje się również w ust. 2 pkt 11 i 12 przez dodanie dwóch nowych dostawców usług płatniczych: małej instytucji płatniczej oraz dostawcy świadczącego usługę dostępu do informacji o rachunku. Wprowadza się również zmianę do ust. 3, która zobowiązuje małe instytucje płatnicze oraz dostawców świadczących usługę dostępu do informacji o rachunku do uzyskania wpisu do rejestru dostawców. Dodaje się także ust. 3a, według którego informacje wpisane do rejestru dostawców przekazywane będą do prowadzonego przez Europejski Urząd Nadzoru Bankowego publicznego rejestru EUNB. Wprowadza się również zmianę do ust. 5, przez dodanie małej instytucji płatniczej jako dostawcy usług płatniczych uprawnionego do używania w nazwie firmy określenia „mała instytucja płatnicza”. Zmiana ma również na celu wyjaśnienie, że wpisowi do rejestru dostawców i wydawców pieniądza elektronicznego są wyłącznie krajowe podmioty świadczące usługi dostępu do rachunku, analogicznie jak ma to miejsce w przypadku innych typów dostawców.

W **pkt 5** wprowadza się zmiany w art. 5 ustawy, przez zmianę ust. 2, w wyniku której m przepisy działów II, III i IX będą miały zastosowanie do transakcji płatniczych dokonywanych w euro, w walucie polskiej lub w walucie innego państwa członkowskiego, gdy zarówno dostawca płatnika jak i dostawca odbiorcy lub jedyny dostawca w danej transakcji płatniczej prowadzą działalność na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Przepis ust. 3 wyłącza przepisy działu II, tj. art. 23 ust. 1 pkt 2, 27 pkt 2 lit. f i art. 30 pkt 1, oraz działu III art. 52-58, które stosuje się do transakcji płatniczych dokonywanych w walucie, która nie jest walutą państwa członkowskiego, w przypadku gdy zarówno dostawca płatnika, jak i dostawca odbiorcy lub jedyny dostawca usług w danej transakcji płatniczej prowadzą działalność na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, w odniesieniu do tych części danej transakcji, które są realizowane w Rzeczypospolitej Polskiej.

W **pkt 6** wprowadza się zmiany w art. 6 ustawy, który wymienia transakcje, do których nie stosuje się przepisów ustawy. Zgodnie z polskim prawem cywilnym osoba wykonująca czynności może być upoważniona nie tylko przez o umowę, ale także w oparciu o inną czynność prawną i jest to częstszy przypadek upoważnienia niż umowa. Kryterium wyłączności odnosi się do obu form działania pośrednika. Zmiana w pkt 8 uwzględnia wprowadzenia w Polsce schematów płatniczych (zmiana poza zakresem PSD 2). Pozostałe zmiany mają na celu eliminację wątpliwości interpretacyjnych oraz zwiększenie przejrzystości przepisu. Zmiana w pkt 15 usuwa rozbieżność pomiędzy PSD a ustawą co do pojęcia „dostawca”. Dotychczasowe brzmienie ustawy (które definiuje „dostawcę” jako „dostawcę usług płatniczych” – art. 4 ust. 1) sugeruje, że wyłączenie dla usług bankomatowych dostępne jest tylko dla dostawców usług płatniczych. W efekcie każdy przepis przeniesiony z PSD (a także z PSD 2), w którym dyrektywa używa pojęcia „dostawca”, w ustawie automatycznie oznacza „dostawcę usług płatniczych”, nawet jeśli dotyczy to wyłączeń zastosowania PSD. Aby usunąć tę rozbieżność projekt przewiduje w przepisach o wyłączeniach zamianę terminu „dostawca” na „podmiot”

wszędzie tam, gdzie PSD 2 nie przewiduje wprost, że określone wyłączenie jest dostępne tylko jeśli usługę lub transakcję wykonuje licencjonowany dostawca usług płatniczych.

W **pkt 7** dodaje się art. 6b, który zawiera przepisy ustawy, do których stosuje się transakcje wymienione w art. 6 pkt 15. Dodaje się również art. 6c, który zobowiązuje dostawców prowadzących jeden z rodzajów działalności określonych w art. 6 pkt 11 lit. a, b lub c do przekazywania KNF powiadomienia zawierającego opis oferowanych usług, i wskazania, na podstawie którego z wyłączeń, o których mowa w art. 6 pkt 11 lit. a-c, wykonują swoją działalność. KNF, zgodnie z ust. 2 w art. 6c, na podstawie powiadomienia podejmuje decyzje w przedmiocie kwalifikacji danej działalności. Przepis ust. 3 wprowadza nowe obowiązki dla dostawców prowadzących działalność określoną w art. 6 ust. 12, które polegają na przekazywaniu KNF powiadomienia zawierającego opis oferowanych usług oraz roczną opinię pokontrolną i poświadczenie zgodności wykonywania działalności z limitami określonymi w art. 6 pkt 12. KNF, na mocy ust. 4 art. 6c, będzie informował EUNB o usługach będących przedmiotem powiadomień zgodnie z ust. 1 i 3, z informacją o wyłączeniu, na mocy, którego prowadzona jest działalność.

W **pkt 8** wprowadza się zmiany w art. 7, przez dodanie małych instytucji płatniczych. Ponadto dokonano zmian brzmienia przepisu z uwagi na to, że dotychczasowe sformułowanie rodziło znaczne problemy interpretacyjne związane między innymi z faktem, że instytucje płatnicze są uprawnione do przyjmowania środków na rachunki płatnicze oraz dokonywania wypłat z tych rachunków. Wątpliwości te mogły stwarzać niepotrzebne bariery rozwoju rynku FinTech. Proponowane brzmienie eliminuje te wątpliwości przy równoczesnym zachowaniu celu przepisu (zmiana poza zakresem PSD 2).

W **pkt 9** wprowadza się zmiany w art. 9 przez dodanie ust. 4a, który zapewni dostawcom niebędącym uczestnikami systemu, a posiadającym stosowne zezwolenie, przekazywanie zleceń transferu w tym systemie w sposób obiektywny, niedyskryminujący i równy w stosunku do innych dostawców posiadających zezwolenie lub wpisanych do rejestru.

W **pkt 10** wprowadza się zmiany w art. 10 przez dodanie ust. 1, który zezwala dostawcom na przetwarzanie danych osobowych użytkowników, niezbędnych do świadczenia usług płatniczych zgodnie z zasadami przewidzianymi w rozdziale 3 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz.U. z 2016 poz. 922). Dokonano również zmiany w ust. 2 (zmiana poza zakresem PSD 2) z uwagi na to, że dotychczas dostawcy wymieniający między sobą informacje o użytkowniku podejrzanym o działalność przestępczą, biorąc pod uwagę literalne brzmienie przepisów, powinni wykonać wobec tej osoby obowiązek informacyjny (pełna transparentność wobec takiej osoby może utrudniać podejmowanie na większą skalę działań zapobiegawczych i wyjaśniających). Zmiana umożliwi rezygnację z wykonania obowiązku (art. 25 ust. 2 pkt 1 ustawy o ochronie danych osobowych) przy jednoczesnej gwarancji ochrony praw i wolności osoby, której dane dotyczą (tajemnica zawodowa, nadzór KNF).

W **pkt 11** wprowadza się zmianę w art. 14 ust. 1, który określa zakres nadzoru nad dostawcami usług płatniczych oraz wskazuje właściwe organy nadzorcze. Zakres

przedmiotowy nadzoru uzupełniono o nadzór nad małymi instytucjami płatniczymi oraz dostawcami świadczącymi usługę dostępu do informacji o rachunku.

W **pkt 12** wprowadza się zmianę w art. 14e ust. 3, zgodnie z którą KNF, w przypadku odrzucenia wniosku o podjęcie współpracy w celu wykonywania zadań wynikających z przepisów działu V i VI z właściwymi organami nadzorczymi innego państwa członkowskiego, może zwrócić się do EUNB o udzielenie pomocy.

W **pkt 13** wprowadza się zmianę w art. 14g polegającą na ujednoliceniu nazewnictwa w obrębie ustawy przez zastąpienie wyrazów „dostawców usług płatniczych” wyrazem „dostawców”. Zmiana ma na celu zapewnienie spójności terminologicznej z definicją rachunku płatniczego zawartą w art. 2 pkt 25, która posługuje się pojęciem prowadzenia rachunku.

W **pkt 14** wprowadza się zmiany w art. 15, polegającą na dodaniu ust. 1a, na mocy którego użytkownik będzie mógł wnieść do KNF skargę na działanie agenta lub oddziału dostawcy usług płatniczych.

W **pkt 15** dodaje się art. 15a–15d, które nakładają na dostawców obowiązek wprowadzenia i stosowania procedur rozpatrywania skarg użytkowników. KNF, zgodnie z ust. 4, w ramach sprawowanego nadzoru będzie monitorować stosowanie przez dostawców obowiązków ww. procedur. Dotychczasowa praktyka nadzorcza wskazuje na konieczność właściwego ustalenia kompetencji w rozpatrywaniu skarg klientów podmiotów rynku usług płatniczych, które pojawiły się w związku z wejściem w życie ustawy z dnia 5 sierpnia 2015 r. o rozpatrywaniu reklamacji przez podmioty rynku finansowego i o Rzeczniku Finansowym (Dz.U. 2015 poz. 1348). W Polsce instytucją nadzorującą podmioty świadczące usługi płatnicze w kontekście przede wszystkim bezpieczeństwa funkcjonowania, stabilności finansowej systemu finansowego jest KNF (tzw. nadzór ostrożnościowy), natomiast instytucją właściwą do przyjmowania skarg o charakterze konsumenckim (naruszenia indywidualnych praw konsumenckich klienta) na podmioty rynku finansowego jest Rzecznik Finansowy. Niezbędne jest doprecyzowanie podziału kompetencji w obszarze rozpatrywania na naruszenia ustawy między Rzecznika Finansowego i KNF, w celu wyeliminowania funkcjonującego dualizmu w tym zakresie. Reklamacje użytkowników usług płatniczych, o ile z treści tych reklamacji wynika, że ich rozpatrzenie mieści się w zakresie kompetencji Rzecznika Finansowego, powinny być do niego kierowane do rozpatrzenia. Rzecznik Finansowy następnie – w związku z art. 17 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 5 sierpnia 2015 r. o rozpatrywaniu reklamacji przez podmioty rynku finansowego i o Rzeczniku Finansowym (Dz.U. z 2016 poz. 892) – będzie informował KNF o nieprawidłowościach w funkcjonowaniu podmiotów rynku finansowego, w tym naruszeniach przepisów ustawy. Wprowadzenie nowej regulacji będzie więc oznaczało, że KNF będzie badała skargi w celu oceny prawidłowości działania podmiotu nadzorowanego i konieczności interwencji nadzorczej eliminującej negatywny wpływ podmiotu na rynek, w tym analizy zjawisk o znaczeniu systemowym. W tym celu KNF powinna posiadać informacje o wszystkich skargach składanych przez uczestników rynku finansowego. Natomiast rozpatrywaniem skarg indywidualnych w celu zadbania o indywidualny interes konsumencki, zgodnie z podziałem kompetencji, powinien zajmować się Rzecznik Finansowy.

W **pkt 16** wprowadza się zmiany w art. 17, zgodnie z którymi dostawcy nie mogą pobierać od użytkownika opłat za dostarczanie lub udostępnianie informacji wymaganych na podstawie niniejszej ustawy. Na mocy ust. 2 dostawca i użytkownik będą mogli uzgodnić opłaty za przekazywanie na wniosek użytkownika informacji innych niż wymagane na podstawie przepisów ustawy.

W **pkt 17, 18 i 19** wprowadzane są zmiany redakcyjne.

W **pkt 20** dodaje się art. 20c, zgodnie z którym strona oferująca płatnikowi usługę przeliczenia waluty przekazuje płatnikowi informacje dotyczące wszelkich opłat, jak również kurs walutowy, który ma być zastosowany przy przeliczaniu waluty transakcji płatniczej. Na podstawie tych informacji płatnik wyrazi zgodę na usługę przeliczenia waluty

W **pkt 21** wprowadza się zmiany w art. 22. Dodawany ust. 2a nakłada na dostawcę świadczącego usługę inicjowania transakcji płatniczej dostarczanie lub udostępnianie użytkownikowi informacji określonych w art. 23 ust.1a.

W **pkt 22** wprowadza się zmiany w art. 23, które określają, jakie informacje dostawca świadczący usługę inicjowania płatności jest dodatkowo zobowiązany dostarczyć lub udostępnić użytkownikowi.

W **pkt 23** dodaje się art. 23a–23c, które nakładają na dostawcę świadczącego usługę inicjowania płatności obowiązek przekazywania lub udostępniania użytkownikowi, a w stosownych przypadkach także odbiorcy, wszystkich danych dotyczących zlecenia płatniczego po jego zainicjowaniu. Dodawany art. 23c reguluje korzystanie przez użytkowników z usług umożliwiających dostęp do informacji o rachunku. Przepis ust. 2 tego artykułu określa obowiązki dostawcy świadczącego usługę dostępu do informacji o rachunku.

W **pkt 24, 25 i 26** precyzuje się zasady przekazywania informacji przez dostawców w ramach transakcji płatniczej. Zmiana w art. 26 ma na celu usunięcie nieprawidłowej implementacji PSD, która nie przewiduje ograniczeń komunikacji poprzez email. Każda kwestia wyraźnie uregulowana w przepisach PSD 2, która jest bardziej korzystna dla użytkownika usług płatniczych niż ogólne przepisy dyrektywy, powinna mieć uzasadnienie w przyznanej opcji narodowej (PSD 2 jest dyrektywą pełnej harmonizacji).

W **pkt 27-32** wprowadza się zmiany w przepisach określających, jakie informacje dostawca powinien przekazać użytkownikowi w ramach zawartej między nimi umowy ramowej. Zmiany dotyczą informacji dotyczących korzystania z usługi zainicjowania zlecenia płatniczego oraz usługi „co – badgingu”. Zmiana w art. 28 jest zmianą analogiczną do zmiany w art. 26 ust. 1. Zmiana w art. 31 przewiduje możliwość zawarcia w umowie postanowienia, zgodnie z którym informacje mogą być udostępniane lub dostarczane w formie okresowych wyciągów; w przypadku braku takiego uzgodnienia umowa ramowa musi zawierać postanowienie, zgodnie z którym płatnik może wymagać, by ww. informacje były dostarczone lub udostępniane okresowo co najmniej raz w miesiącu. W przeciwnym razie wykonanie obowiązków z art. 31 ustawy może dla dostawców wiązać się z nieproporcjonalnymi trudnościami (zmiana poza PSD 2). Zmiana w art. 32 ma charakter stylistyczny.

W **pkt 33** dodaje dział II A „Bezpieczeństwo świadczenia usług płatniczych”, który zobowiązuje dostawców usług płatniczych do podejmowania odpowiednich środków ograniczających ryzyko oraz ustanowienia mechanizmów kontroli służących zarządzaniu ryzykami operacyjnymi oraz ryzykami dla bezpieczeństwa usług płatniczych świadczonych przez dostawców. Zgodnie z dodawanymi przepisami dostawcy będą zobowiązani przekazywać KNF aktualizowaną co roku i kompleksową ocenę dotyczącą ryzyk operacyjnych i ryzyk dla bezpieczeństwa usług płatniczych, jakie świadczą, oraz ocenę środków ograniczających ryzyko, a także mechanizmy kontroli, jakie zostały podjęte w wyniku konsekwencji wystąpienia tych ryzyk. Przepisy nakładają również na dostawców obowiązki w zakresie zgłaszania do KNF incydentów związanych z bezpieczeństwem dostawcy. Dodawany art. 32i wprowadza nowe obowiązki dla dostawców w zakresie silnego uwierzytelniania klienta w odniesieniu do konkretnych przypadków, gdy płatnik uzyskuje dostęp do swojego rachunku w trybie online, inicjuje elektroniczną transakcję płatniczą, a także przeprowadza czynność za pomocą kanału zdalnego, która może wiązać się z ryzykiem oszustwa płatniczego lub innych nadużyć.

W **pkt 34** wprowadza się zmianę w art. 35 przez dodanie ust. 3, zgodnie z którym wypowiedzenie umowy ramowej jest dla użytkownika bezpłatne.

W **pkt 35** wprowadza się zmianę w art. 37a, która dotyczy przypadków transakcji płatniczych realizowanych na terytorium Unii w przypadku gdy zarówno dostawca płatnika, jak i dostawca odbiorcy, bądź też jedyny dostawca w danej transakcji płatniczej znajdują się na terytorium Unii - płatnik i odbiorca ponoszą opłaty określone w umowie zawartej przez każdego z nich ze swoim dostawcą. Dostawca nie uniemożliwia odbiorcy żądania od płatnika opłaty, oferowania mu zniżki lub kierunkowania jego wyboru w inny sposób tak, by skorzystał z określonego instrumentu płatniczego. Ewentualne zastosowane opłaty nie mogą przekraczać kosztów bezpośrednich ponoszonych przez odbiorcę z tytułu korzystania z określonego instrumentu płatniczego. Zmiana ma również na celu zachowanie spójności z przepisami o zakresie zastosowania ustawy. Pojęcie „Unii” nie jest zdefiniowane w ustawie, co może budzić wątpliwości interpretacyjne, zwłaszcza z uwagi na to, że ustawa definiuje „państwo członkowskie” jako państwo EOG (PSD została inkorporowana do *acquis* EOG i ma zastosowanie również do Norwegii, Islandii i Liechtensteinu).

W **pkt 36** uchyla się art. 38 w związku z wprowadzeniem art. 37a.

W **pkt 37** wprowadza się zmiany w art. 40, zgodnie z którą udzielenie zgody na wykonanie transakcji płatniczej można również udzielić za pośrednictwem odbiorcy lub dostawcy świadczącego usługę inicjowania płatności.

W **pkt 38** wprowadza się zmiany w art. 41, zgodnie z którymi dostawcy prowadzący rachunek płatniczy będą mogli odmówić dostawcy świadczącemu usługę dostępu do informacji o rachunku lub dostawcy świadczącemu usługę inicjowania płatności dostępu do danego rachunku płatniczego z uzasadnionych i udokumentowanych względów związanych z nieuprawnionym lub nielegalnym dostępem do rachunku płatniczego przez tych dostawców, a także z nieuprawnionym lub nielegalnym zainicjowaniem transakcji płatniczej.

W **pkt 39** wprowadza się zmianę w art. 42 ust. 1 pkt 1, polegającą na określeniu obowiązku użytkownika usług płatniczych uprawnionego do korzystania z danego instrumentu płatniczego, zgodnie z umową ramową, która powinna zawierać obiektywne, niedyskryminujące i proporcjonalne postanowienia. Dokonano również zamiany w ust. 1 pkt 2 terminu „przywłaszczenie” na „sprzeniewierzenie”, który jest właściwszy. Używanie terminu przywłaszczenie w polskim tekście PSD 2 oraz w ustawie jest wynikiem nieprawidłowego tłumaczenia oraz błędnego utożsamiania sformułowania „misappropriation” z przestępstwem przywłaszczenia z art. 284 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks karny (Dz.U. z 2016 poz. 1137).

W **pkt 40** wprowadza się zmiany w art. 43; zmiana dotyczy obowiązku dostawcy wydającego instrument płatniczy, aby upewniał się, że indywidualne dane uwierzytelniające nie są dostępne dla stron innych niż użytkownik, który jest uprawniony do posługiwania się danym instrumentem płatniczym. Ryzyko związane z przesłaniem płatnikowi instrumentu płatniczego lub wszelkich danych uwierzytelniających ponosi dostawca usług.

W **pkt 41** wprowadza się zmianę w art. 44 przez dodanie ust. 3a, zgodnie z którym użytkownik uzyskuje korektę nieautoryzowanych lub nieprawidłowo wykonanych transakcji płatniczych, w których udział bierze dostawca świadczący usługę inicjowania płatności, od dostawcy usług płatniczych prowadzącego rachunek.

W **pkt 42** wprowadza się zmiany w art. 45; dodawany ust. 1a nakłada obowiązek udowodnienia przez dostawcę świadczącego usługę inicjowania płatności, że transakcja płatnicza została prawidłowo uwierzytelniona. Wykreśla się również wyrazy „przez użytkownika” – użytkownik autoryzuje płatność, podczas gdy do autentykacji dochodzi – co najmniej w istotnej części – przez zastosowanie określonej procedury przez dostawcę. Zmiany w ust. 2 wynikają z dostosowania do treści art. 72 ust. 2 PSD 2 oraz dostosowania terminologicznego do pozostałych przepisów ustawy.

W **pkt 43** wprowadza się zmiany w art. 46, dodaje się ust. 1a – 1c, które nakładają na dostawców świadczących usługę inicjowania płatności obowiązek odpowiedzialności za nieautoryzowane transakcje płatnicze.

W **pkt 44** wprowadza się zmiany w art. 47, zgodnie z którymi płatnik jest uprawniony do otrzymania zwrotu kwoty z tytułu transakcji płatniczych zainicjowanych przez odbiorcę lub za jego pośrednictwem, które już zostały wykonane (po spełnieniu określonych warunków). Zwrot obejmuje pełną kwotę wykonanej transakcji płatniczej, przy czym data waluty w odniesieniu do uznania rachunku płatniczego płatnika nie jest późniejsza od daty obciążenia tą kwotą.

W **pkt 45** wprowadza się zmiany w art. 49 w ust. 1 - za moment otrzymania zlecenia płatniczego uznawane będzie otrzymanie zlecenia płatniczego przez dostawcę usług płatniczych płatnika; wprowadza się także zakaz obciążania przed dostawców rachunku płatnika przed otrzymaniem zlecenia płatniczego.

W **pkt 46** dodaje się art. 49a i 49b. Dodawany art. 49a nakłada nowe obowiązki na dostawcę usług płatniczych prowadzącego rachunek, które dotyczą niezwłocznego

potwierdzania (na wniosek dostawcy usług płatniczych wydającego instrumenty płatnicze oparte na karcie) dostępności na rachunku płatniczym płatnika kwoty niezbędnej do wykonania transakcji płatniczej realizowanej za pomocą karty. Przepis zawiera również przesłanki, które muszą zostać spełnione, aby dostawca mógł realizować obowiązek potwierdzania dostępności środków pieniężnych na rachunku płatniczym płatnika. Przepis ust. 2 tego artykułu określa warunki, jakie muszą zostać spełnione, aby dostawca usług płatniczych mógł wystąpić z wnioskiem o potwierdzenie dostępności środków. Dodawany art. 49b reguluje sytuację, w której transakcja płatnicza realizowana w oparciu o kartę inicjowana jest przez odbiorcę lub za jego pośrednictwem, a dokładna kwota transakcji nie jest znana w momencie gdy płatnik wyraża zgodę na wykonanie transakcji płatniczej - wówczas dostawca płatnika może zablokować środki pieniężne na rachunku płatniczym płatnika wyłącznie wtedy, gdy płatnik wyraził zgodę na zablokowanie dokładnej kwoty środków pieniężnych.

W **pkt 47** wprowadza się zmiany w art. 50. Zmiany dotyczą odmowy wykonania przez dostawcę prowadzącego rachunek zlecenia płatniczego inicjowanego przez płatnika oraz za pośrednictwem dostawcy świadczącego usługę inicjowania płatności. Przepis ust. 3 tego artykułu pozwala stronom na zastrzeżenie w umowie, że dostawca może pobierać rozsądne opłaty za odmowę wykonania zlecenia płatniczego, jeżeli odmowa została obiektywnie uzasadniona przez dostawcę.

W **pkt 48** wprowadza się zmiany w art. 51 w ust. 2, zgodnie z którym - w sytuacji kiedy transakcja płatnicza jest inicjowana przez dostawcę świadczącego usługę inicjowania płatności lub przez odbiorcę lub za jego pośrednictwem - płatnik nie może odwołać zlecenia płatniczego po udzieleniu dostawcy świadczącemu usługę inicjowania płatności zgody na zainicjowanie transakcji płatniczej bądź też po udzieleniu zgody na wykonanie transakcji płatniczej na rzecz odbiorcy.

W **pkt 49** wprowadza się zmiany w art. 52 – zmiana polega na rozszerzeniu dotychczasowe brzmienie w ten sposób, że po stronie płatnika jak i odbiorcy może występować nieokreślona liczba dostawców.

W **pkt 50** wprowadza się zmiany w art. 59; zmieniający ust. 2 dotyczy sytuacji, w której dostawca usług płatniczych odbiorcy zapewnia, aby kwota transakcji płatniczej była do dyspozycji odbiorcy natychmiast po uznaniu tej kwoty rachunku dostawcy usług płatniczych odbiorcy – dotyczy to przypadku gdy po stronie dostawcy usług płatniczych odbiorcy nie następuje przeliczanie waluty lub następuje przeliczanie waluty między euro a walutą państwa członkowskiego lub między dwiema walutami państw członkowskich.

W **pkt 51** wprowadza się zmianę w art. 60 - zmieniający ust. 2 dotyczy zezwolenia KNF na świadczenie usług płatniczych w charakterze krajowej instytucji płatniczej, które może zostać wydane osobie prawnej z siedzibą na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, oraz zamierzającej wykonywać na tym terytorium przynajmniej część swojej działalności związanej z usługami płatniczymi, na jej wniosek.

W **pkt 52** wprowadza się zmiany w art. 61 – dodaje się - w celu większej przejrzystości funkcjonowania podmiotu – przepis o wymogu posiadania zatwierdzonych regulacji wewnętrznych w zakresie systemu zarządzania ryzykiem i kontroli wewnętrznej.

Uzasadnieniem proponowanej zmiany jest fakt, że przedstawianie przez wnioskodawcę samych opisów przyjętych rozwiązań (bez regulacji wewnętrznych) uniemożliwia dokonanie ich rzetelnej i kompleksowej oceny. W przypadku braku ww. regulacji UKNF, uczestnicząc w procesie opiniowania wniosku, zgłasza ten fakt jako uwagę do przedłożonej dokumentacji, co w efekcie powoduje potrzebę dodatkowych kontaktów z wnioskodawcą i wydłuża proces licencyjny. Ponadto z doświadczeń inspekcyjnych UKNF wynika, że niektórzy wnioskodawcy często nie posiadają formalnie wprowadzonych regulacji wewnętrznych w przedmiotowym zakresie. Po uzyskaniu zezwolenia instytucja płatnicza powinna być w stanie rozpocząć działalność w zakresie usług płatniczych, co oznacza, że posiadanie zatwierdzonych regulacji wewnętrznych jest niezbędne. Zmiana w ust. 2 ma na celu dostosowanie przepisu do terminologii z art. 14 PSD, gdzie termin „accuracy” został przetłumaczony jako „dokładność” (w art. 16 polskiej wersji PSD 2 nieprawidłowo przetłumaczony jako „prawidłowość”) oraz ratio legis przepisu, którym jest zapewnienie, aby do KNF notyfikowana była nie tyle każda zmiana w aktualności dokumentów (np. każda zmiana statutu, zmiana w życiorysach osób zarządzających, spłata każdej kolejnej raty w kredycie), ale taka zmiana, która wywiera „istotny” wpływ na dokładność dokumentów i informacji stanowiących podstawę wydania zezwolenia.

W **pkt 53** dodaje się art. 61b, który nakłada na dostawcę świadczącego usługi inicjowania płatności obowiązek dołączenia do wniosku o wydanie zezwolenia KNF dokumentu (jako warunku rejestracji) potwierdzającego posiadanie przez niego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej z tytułu prowadzenia odpowiedniej działalności gospodarczej lub innej porównywalnej gwarancji. Przepis ust. 2 tego artykułu stanowi delegację ustawową dla ministra właściwego do spraw instytucji finansowych do wydania rozporządzenia w sprawie szczegółowego zakresu ubezpieczenia oraz minimalnej kwoty pieniężnej ubezpieczenia lub gwarancji, z uwzględnieniem wytycznych wydanych przez EUNB.

W **pkt 54** wprowadza się zmiany w art. 64a. Zmieniany ust. 1 pkt 4 określa szczegółowy opis procedur i zasad wchodzących w skład systemu zarządzania ryzykiem i kontroli wewnętrznej, które powinien realizować podmiot ubiegający się o wydanie zezwolenia KNF. Zezwolenie na prowadzenie działalności w charakterze krajowej instytucji płatniczej może być wydane tylko podmiotom, które zapewniają ostrożne i stabilne zarządzanie działalnością, oraz należycie wykonują obowiązki związane z przeciwdziałaniem praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu przez posiadanie systemu zarządzania ryzykiem i kontroli wewnętrznej. Dodawany ust. 2a nakłada na wnioskodawcę obowiązek, aby środki kontroli bezpieczeństwa i ograniczania ryzyka wskazywały sposób zapewnienia wysokiego poziomu bezpieczeństwa technicznego i ochrony danych w odniesieniu do oprogramowania i systemów informatycznych stosowanych przez wnioskodawcę lub podmiot, któremu wnioskodawca powierzył wykonywanie całości lub części czynności operacyjnych. Przepis ust. 2b stanowi delegację ustawową dla ministra właściwego do spraw instytucji finansowych do określenia, w drodze rozporządzenia, wytycznych dotyczących bezpieczeństwa, z uwzględnieniem wytycznych wydanych w tym zakresie przez EUNB.

W **pkt 55** wprowadza się zmianę w art. 69 przez dodanie informacji o konieczności powiadomienia KNF o istotnych zmianach w zakresie wymogów, od których jest zależne

wydanie zezwolenia. Podkreśla się, że instytucja płatnicza nie może stanowić zagrożenia dla stabilności systemu płatniczego ani dla zaufania do tego systemu.

W **pkt 56** wprowadza się zmianę poprzez dodanie w art. 71 ust. 1a, zgodnie z którym KNF jest zobowiązany do wpisania do rejestru usług płatniczych, a także powiadamiania EUNB o wszelkich przypadkach cofnięcia lub wygaśnięcia zezwolenia.

W **pkt 57** dodaje się art. 72a 72d, które regulują sposób kontroli udziałów w instytucji płatniczej. Zgodnie z przepisami każda osoba fizyczna lub prawna, która podejmie decyzję o nabyciu lub dalszym zwiększeniu, bezpośrednio lub pośrednio, znacznego pakietu akcji w instytucji płatniczej, jeżeli skutkiem tego będzie przekroczenie 20%, 30% lub 50% posiadanego kapitału lub posiadanych praw głosu lub wskutek czego dana instytucja płatnicza stanie się jednostką zależną danej osoby fizycznej lub prawnej, z wyprzedzeniem informuje na piśmie KNF o swoim zamiarze.

W **pkt 58** wprowadza się zmianę w art. 74 ust. 3, zgodnie z którą krajowa instytucja płatnicza w związku z wykonywaniem usług płatniczych nie może udzielać pożyczki służącej wykonaniu transakcji płatniczej (kredyt płatniczy) w celu wykonywania transakcji płatniczych, w przypadku których zgoda płatnika na wykonanie transakcji udzielana jest przy użyciu urządzenia telekomunikacyjnego, cyfrowego lub informatycznego, a płatność przekazywana jest dostawcy usług telekomunikacyjnych, cyfrowych lub informatycznych, działającemu jedynie jako pośrednik pomiędzy użytkownikiem zlecającym transakcję płatniczą a odbiorcą.

W **pkt 59** wprowadza się zmianę w art. 76 ust. 1; zmiana wyłącza krajowe instytucje płatnicze świadczące wyłącznie usługi inicjowania płatności lub usługi dostępu do informacji o rachunku z obowiązku posiadania w każdym czasie funduszy własnych dostosowanych do rozmiaru prowadzonej działalności i rodzaju usług płatniczych. Wykreślono ust. 3a - przepis ten nie jest wymagany przez PSD i PSD 2 i budzi istotne problemy interpretacyjne w postępowaniu o zezwolenie KNF.

W **pkt 60** wprowadza się zmianę w art. 78; przepis precyzuje, że jeżeli kwotę reprezentatywną można oszacować na podstawie dotychczasowych danych, KNF wyrazi zgodę na stosowanie wymogów określonych w ust. 2 art. 78.

W **pkt 61** wprowadza się zmianę w art. 84 przez dodanie ust. 3, zgodnie z którą agent może rozpocząć świadczenie usług płatniczych po wpisaniu do rejestru.

W **pkt 62** wprowadza się zmiany w art. 85 dotyczące zakresu danych, które powinny być zawarte w zawiadomieniu przekazywanym przez krajowe instytucje płatnicze do KNF z informacją o zamiarze świadczenia usług płatniczych za pośrednictwem agenta. Dodawany ust. 3 nakłada obowiązek niezwłocznego aktualizowania opisu mechanizmów kontroli wewnętrznej związanych z zapobieganiem praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu zgodnie z ustawą o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy w przypadku każdej istotnej zmiany danych przekazywanych w ramach powiadomienia. Zgodnie z dodawanym ust. 4 KNF, w terminie dwóch miesięcy od otrzymania zawiadomienia, wraz z wnioskiem o dokonanie wpisu agenta do rejestru powiadamia krajową instytucję płatniczą o tym, czy agent został wpisany do rejestru. Na mocy ust. 5 KNF, w przypadku wątpliwości co do prawidłowości informacji

zawartych w zawiadomieniu, będzie miała prawo do odmowy wpisania agenta do rejestru, powiadamiając o tym fakcie krajową instytucję płatniczą bez zbędnej zwłoki.

W **pkt 63** wprowadza się zmianę w art. 87 przez dodanie ust. 1a, który zobowiązuje instytucje płatnicze do informowania KNF o wszelkich zmianach dotyczących korzystania z usług podmiotów, którym powierzono wykonywanie czynności operacyjnych oraz agentów.

W **pkt 64** wprowadza się zmianę w art. 91 umożliwiającą dostawcy świadczącemu wyłącznie usługę dostępu do informacji o rachunku wykonywanie takiej działalności na terytorium innego państwa członkowskiego przez oddział, w ramach działalności transgranicznej lub za pośrednictwem agenta.

W **pkt 65** wprowadza się zmianę w art. 92 ust. 2, która określa zakres danych, które musi zawierać zawiadomienie krajowej instytucji płatniczej przekazywane do KNF, z informacją o zamiarze świadczenia usług płatniczych na terytorium innego państwa członkowskiego przez oddział lub za pośrednictwem agenta.

W **pkt 66** wprowadza się zmianę w art. 93, zgodnie z którym KNF, w terminie trzech miesięcy od dnia otrzymania zawiadomienia, po zapoznaniu się z oceną oraz zastrzeżeniami przekazanymi przez właściwe organy nadzorcze goszczącego państwa członkowskiego, podejmuje decyzję o wpisie do rejestru odpowiedniego oddziału lub agenta, albo o odmowie dokonania takiego wpisu lub wykreślenia z rejestru, jeżeli podmiot został do niego uprzednio wpisany. W przypadku gdy KNF nie zgadza się z oceną oraz zastrzeżeniami, przekazuje właściwym organom nadzorczym goszczącego państwa członkowskiego swoją decyzję wraz z jej uzasadnieniem. Zgodnie z ust. 4, oddział oraz agent mogą rozpocząć wykonywanie działalności na terytorium państwa członkowskiego. Instytucja płatnicza obowiązane jest poinformować KNF o dacie rozpoczęcia działalności na terytorium goszczącego państwa członkowskiego.

W **pkt 67** wprowadza się zmianę w art. 94, według której krajowa instytucja płatnicza zawiadamia KNF o zamiarze dokonania zmiany danych zawartych w zawiadomieniu, jak i również o każdym nowym agencie i oddziale.

W **pkt 68** uchyla się art. 95, który określa, jakie dane powinno zawierać zawiadomienie przekazywane przez krajową instytucję płatniczą do KNF o zamiarze prowadzenia działalności transgranicznej. Jest to uzasadnione związane ze zmianami wprowadzonymi w art. 93 ust. 4.

W **pkt 69** dodaje się art. 95a, zgodnie z którym krajowa instytucja płatnicza zawiadamia KNF o zamiarze powierzenia innemu przedsiębiorcy kraju goszczącego wykonywania czynności operacyjnych związanych ze świadczeniem usług płatniczych.

W **pkt 70** wprowadza się zmianę w art. 96 określającą możliwości świadczenia usług na terytorium RP przez unijnych dostawców świadczących wyłącznie usługę dostępu do informacji o rachunku.

W **pkt 71** wprowadza się zmianę w art. 97, na mocy której unijna instytucja płatnicza może rozpocząć wykonywanie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej usług płatniczych przez oddział lub za pośrednictwem agenta po wpisaniu tego oddziału lub agenta do odpowiedniego

rejestr w państwie macierzystym. Zgodnie z ust. 1a, KNF, po upływie miesiąca od dnia otrzymania od właściwych organów nadzorczych macierzystego państwa członkowskiego informacji wskazanych w zawiadomieniu, odnoszących się do agenta lub oddziału unijnej instytucji płatniczej, przekazuje tym organom stosowne informacje w związku z zamiarem świadczenia usług płatniczych przez daną instytucję, w szczególności, jeżeli KNF ma uzasadnione podstawy do podejrzeń, że w związku z zamierzonym świadczeniem usług przez unijną instytucję płatniczą przez oddział lub za pośrednictwem agenta jest popełniane lub zostało popełnione przestępstwo prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu.

W **pkt 72** uchyla się art. 98, co jest uzasadnione dodaniem art. 97 ust. 1b.

W **pkt 73** dodaje się art. 98b dotyczący sprawozdawczości unijnej instytucji płatniczej bądź unijnego dostawcy świadczącego wyłącznie usługę dostępu do informacji o rachunku wykonujących na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej usługi płatnicze.

W **pkt 74** zmienia się tytuł działu VI, który otrzymuje brzmienie: „Nadzór nad krajowymi instytucjami płatniczymi oraz działalnością unijnych instytucji płatniczych na terenie Rzeczypospolitej Polskiej”. Zmiana ma na celu doprecyzowanie tytułu.

W **pkt 75** wprowadza się zmianę w art. 102 w ust. 1 pkt 1, zgodnie z którym KNF w ramach sprawowanego nadzoru może wezwać krajową instytucję płatniczą do przekazania w wyznaczonym terminie wszelkich informacji niezbędnych dla realizacji celów nadzoru wraz z określeniem celu takiego wezwania.

W **pkt 76** dodaje się w art. 103 delegację do wydania rozporządzenia w sprawie szczegółowego trybu wykonywania kontroli w krajowych instytucjach płatniczych. Ustawa nie określa w sposób wystarczający trybu przeprowadzania kontroli w krajowych instytucjach płatniczych. Zgodnie z ust. 5 tego artykułu, w zakresie kontroli działalności gospodarczej przedsiębiorcy stosuje się przepisy rozdziału 5 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, który jednak nie zawiera precyzyjnych przepisów w tym względzie (zmiana poza PSD 2).

W **pkt 77** dodaje się art. 105a, który nakłada na KNF nowe obowiązki nadzorcze względem krajowych instytucji płatniczych. KNF, po przeprowadzeniu oceny otrzymanych od właściwego organu nadzorczego goszczącego państwa członkowskiego informacji o nieprzestrzeganiu przez krajową instytucję płatniczą posiadającą agentów lub oddziały na terytorium goszczącego państwa członkowskiego obowiązujących ją przepisów prawa państwa goszczącego odpowiadającym przepisom niniejszej ustawy, niezwłocznie podejmuje wszystkie stosowne środki w celu zapewnienia, by dana instytucja zaprzestała takiego działania. KNF niezwłocznie powiadomi o podjętych środkach właściwe organy nadzorcze goszczącego państwa członkowskiego oraz właściwe organy każdego innego zainteresowanego państwa członkowskiego.

W **pkt 78** wprowadza się zmiany w art. 107, zgodnie z którym KNF, bez zbędnej zwłoki lub wyprzedzeniem, powiadamia zainteresowaną instytucję płatniczą, właściwe organy nadzorcze macierzystego państwa członkowskiego i właściwe organy każdego innego zainteresowanego państwa członkowskiego, Komisję Europejską oraz EUNB o zastosowanych środkach nadzorczych oraz o uzasadnieniu zastosowania tych środków. Dodawane ust. 6a i 6b

określają charakter środków zapobiegawczych podejmowanych odpowiednio i proporcjonalnie do zapewnienia ochrony przed poważnym zagrożeniem dla zbiorowych interesów użytkowników usług płatniczych. Środki mają charakter tymczasowy i zaprzestaje się ich stosowania w sytuacji, kiedy zostanie rozwiązany problem występowania zagrożeń.

W **pkt 79** wprowadza się zmianę w art. 108, która ma na celu dodanie EUNB jako organu, z którym KNF współpracuje w ramach wykonywania zadań wynikających z ustawy.

W **pkt 80** wprowadza się zmianę w art. 109, zgodnie z którą, w celu podejmowania działań w przypadku naruszania przepisów przez unijną instytucję płatniczą, a także w przypadku wykonywania z naruszeniem prawa działalności przez krajową instytucję płatniczą świadczącą usługi płatnicze na terytorium goszczącego państwa członkowskiego za pośrednictwem agenta lub przez oddział albo z udziałem podmiotu wykonującego czynności operacyjne na podstawie umowy, w ramach działalności transgranicznej, KNF współpracuje z właściwymi organami nadzorczymi odpowiednio macierzystego albo goszczącego państwa członkowskiego.

W **pkt 81** wprowadza się zmianę w art. 110 polegającą na nałożeniu na KNF obowiązku przekazywania właściwemu organowi nadzorczemu goszczącego państwa członkowskiego z własnej inicjatywy wszystkich istotnych informacji, a na ich żądanie - wszelkich stosownych informacji niezbędnych do celów współpracy, w szczególności w przypadkach stwierdzenia lub podejrzenia naruszenia prawa przez agenta, oddział lub w ramach działalności transgranicznej.

W **pkt 82** dodaje się dział VIa „Dostawcy świadczący wyłącznie usługę dostępu do informacji o rachunki” oraz dział VIb „Małe instytucje płatnicze”. Dodawany dział VI a reguluje działalność nowych podmiotów uprawnionych do świadczenia usług płatniczych. W rozumieniu ustawy działalność w zakresie świadczenia usługi dostępu do informacji o rachunku będzie działalnością regulowaną w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz.U. z 2015 poz. 584). Dostawcy świadczący usługę dostępu do informacji o rachunku mogą prowadzić działalność gospodarczą inną niż świadczenie usług płatniczych. Działalność w zakresie świadczenia usługi dostępu do informacji o rachunku może być wykonywana po uzyskaniu wpisu do rejestru. Podmioty w tym celu muszą złożyć wniosek o dokonanie wpisu do rejestru dostawcy świadczącego wyłącznie usługę dostępu do informacji. Dostawcy będą również obowiązani posiadać ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej z tytułu prowadzenia odpowiedniej działalności gospodarczej lub innej porównywalnej gwarancji. Szczegółowy zakres ubezpieczenia, minimalną kwotę pieniężną ubezpieczenia lub gwarancji, uwzględniające wytyczne wydane w tym zakresie przez EUNB, zostaną określone w drodze rozporządzenia ministra właściwego do spraw instytucji finansowych. Dodawany dział VI b reguluje działalność nowego podmiotu uprawnionego do świadczenia usług płatniczych, którym jest mała instytucja płatnicza. Działalność w zakresie usług płatniczych w charakterze małej instytucji płatniczej będzie działalnością regulowaną w rozumieniu przepisów ustawy o swobodzie działalności gospodarczej. Małe instytucje płatnicze będą mogły wykonywać swoją działalność wyłącznie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Działalność w charakterze małej instytucji płatniczej może być wykonywana po uzyskaniu wpisu do rejestru małych instytucji płatniczych

(szczegółowy zakres danych wymaganych we wniosku określa art. 117h). Uwzględnienie we wniosku wykazu usług płatniczych, które mała instytucja płatnicza zamierza świadczyć, wraz z przedstawieniem tych usług w formie schematu graficznego z opisem oraz kwalifikacją prawną tych usług zgodnie z art. 3 (art. 117h ust 2 pkt a) ma na celu zapewnić większą spójność regulacyjno-prawną wniosku o wpis MIP do rejestru. Mała instytucja płatnicza może prowadzić działalność gospodarczą inną niż świadczenie usług płatniczych. Dopuszczalna wielkość obrotu wykonanego przez małą instytucję płatniczą nie będzie mogła przekroczyć kwoty 1 500 000 euro miesięcznie. Art. 117f określa warunki, jakie musi spełnić mała instytucja płatnicza, aby świadczyć usługi płatnicze. KNF jako organ właściwy będzie sprawował nadzór nad działalnością w zakresie usług płatniczych prowadzoną przez małe instytucje płatnicze. Celem nadzoru jest zapewnienie zgodności działalności małych instytucji płatniczych z przepisami ustawy i rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/751 z dnia 29 kwietnia 2015 r. w sprawie opłat interchange w odniesieniu do transakcji płatniczych realizowanych w oparciu o kartę (Dz.U. L 123 z 19.5.2015, s. 1-15) . Mała instytucja płatnicza jest obowiązana do wnoszenia wpłat na pokrycie kosztów nadzoru w kwocie stanowiącej iloczyn całkowitej kwoty transakcji płatniczych wykonanych przez małą instytucję płatniczą, w tym także przez jej agentów, i stawki nieprzekraczającej 0,025%. W tym celu zostanie wydane przez Prezesa Rady Ministrów rozporządzenie w sprawie terminów uiszczania, wysokości i sposobu obliczania wpłat oraz sposobu i terminów rozliczenia należności z tytułu wpłat, z uwzględnieniem konieczności zapewnienia skuteczności sprawowanego nadzoru z tym, że wysokość wpłat na pokrycie kosztów nadzoru nie powinna wpływać w istotny sposób na zwiększenie kosztów działalności podmiotów obowiązanych do ich uiszczenia.

Proponuje się, żeby rozpatrzenie wniosku podmiotu zamierzającego świadczyć usługę dostępu do informacji o rachunku następowało w terminie 3 miesięcy od dnia wpływu wniosku lub jego uzupełnienia. Tak wyznaczony termin jest właściwy i adekwatny do nakładu pracy wymaganej do rozpatrzenia wniosków nowych podmiotów wchodzących na rynek, o ile składane wnioski będą kompletne i pozbawione błędów. Propozycja ta jest analogiczna do ustawowych rozwiązań funkcjonujących lub przyjmowanych dla regulacji przewidujących konieczności przeprowadzenia postępowania rejestracyjnego lub licencyjnego, a zatem nie jest nadmiarowe.

Wymóg posiadania przez małą instytucję płatniczą procedury zarządzania ryzykiem ma na celu podkreślenie, że zarządzanie ryzykiem jest istotnym procesem w działalności każdego podmiotu rynku finansowego. Mając na uwadze szeroki zakres usług płatniczych, jakie może świadczyć mała instytucja płatnicza, jak i wykaz dokumentów, jakie należy załączyć do wniosku o wpis do rejestru takiej instytucji, uzasadnione jest, aby procedura zarządzania ryzykiem była dokumentem niezbędnym do prawidłowego prowadzenia działalności przez małą instytucję płatniczą, który będzie stosownie aktualizowany.

W celu usprawnienia i przyspieszenia procesu rejestracyjnego przez KNF proponuje się ograniczenie wymogów dokumentacyjnych poprzez rezygnację składania wraz z wnioskiem o uzyskanie statusu małej instytucji płatniczej programu działalności i planu finansowego, a także regulacji wewnętrznych dotyczących przeciwdziałania praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu.

W **pkt 83** wprowadza się zmiany w art. 127, zgodnie z którym w przypadku gdy biuro usług płatniczych przekroczy średnią całkowitą kwotę transakcji płatniczych, tj. 500 000 euro miesięcznie, niezależnie od obowiązku dokonania zgłoszenia przekroczenia progu do KNF, będzie zobowiązane do dostosowania rozmiarów prowadzonej działalności do wymogu określonego progu, złożenia wniosku o dokonanie wpisu do rejestru małych instytucji płatniczych, złożenia wniosku o wydanie zezwolenia KNF o świadczenie usług płatniczych w charakterze krajowej instytucji płatniczej. W przypadku złożenia w terminie wniosku o wpisanie do rejestru małych instytucji płatniczych lub wniosku o wydanie zezwolenia KNF na świadczenie usług płatniczych w charakterze krajowej instytucji płatniczej, biuro usług płatniczych nie będzie zobowiązane do dostosowania rozmiarów prowadzonej działalności w zakresie usług płatniczych do wymogu 500 000 euro miesięcznie do czasu rozpoznania wniosku. W przypadku odmowy wpisu do rejestru małych instytucji płatniczych, odmowy wydania zezwolenia KNF, lub umorzenia postępowania, termin na dostosowanie rozmiarów działalności w zakresie usług płatniczych do wymogu, będzie biegł od dnia, w którym decyzja stanie się ostateczna.

W **pkt 84** zmienia się odniesienie określone w art. 128, w związku ze zmianami w art. 127.

W **pkt 85** wprowadza się zmianę w art. 133, przez dodanie do rejestru dostawców i wydawców pieniądza elektronicznego prowadzonego przez KNF dwóch nowych podmiotów. Jako pkt 6 dodaje się dostawców świadczących wyłącznie usługę dostępu do informacji o rachunku oraz pkt 7 małych instytucji płatniczych obejmującego również ich agentów i oddziały. Dodaje się również ust. 4, zgodnie z którym oddziały krajowych instytucji płatniczych wpisywane są do rejestru wyłącznie jeżeli świadczą one swoje usługi płatnicze w państwie członkowskim innym niż ich państwo macierzyste.

W **pkt 86** dodaje się art. 136c i art. 136d. Dodawany art. 136c określa dane, jakie powinien zawierać rejestr dostawców świadczących wyłącznie usługę dostępu do informacji o rachunku. Dodawany art. 136d określa, jakie dane powinien zawierać rejestr małych instytucji płatniczych.

W **pkt 87** wprowadza się zmianę w art. 139, zgodnie z którą małe instytucje płatnicze będą zobowiązane zapewniać zgodność danych ze stanem faktycznym, wpisywanych na ich wniosek do rejestru małych instytucji płatniczych.

W **pkt 88** wprowadza się zmianę w art. 142, która daje uprawnienie KNF do wykreślenia wpisu z rejestru w przypadku zakończenia przez małą instytucję płatniczą działalności gospodarczej lub działalności w charakterze małej instytucji płatniczej, na podstawie zawiadomienia przekazanego do KNF o zamiarze zakończenia działalności, wykreślenie może nastąpić nie wcześniej niż z datą wskazaną w tym zawiadomieniu.

W **pkt 89** dodaje się art. 142a, który nakłada obowiązek powiadamiania EUNB o wszelkich informacjach wpisywanych do rejestru, w tym o wszelkich przypadkach wykreślenia z rejestru, wraz z podaniem przyczyn. KNF będzie również ponosić odpowiedzialność za prawidłowość oraz bieżącą aktualizację informacji przekazywanych EUNB. Zmiana w art. 142b ma na celu zapewnienie bezpieczeństwa obrotu oraz podwyższenie poziomu ochrony

uczestników rynku finansowego, w tym konsumentów (poza wymaganiami PSD 2). Brak publicznej dostępności tych informacji skutkuje koniecznością weryfikacji ich w rejestrach innych państw członkowskich, co często jest niemożliwe z uwagi na barierę językową (zwłaszcza po stronie nieprofesjonalnych uczestników obrotu) lub kwestie organizacyjne. Z kolei potencjalna alternatywa w postaci uzyskiwania tych informacji w trybie udostępnienia informacji publicznej jest rozwiązaniem generującym relatywnie wysokie koszty rozpatrzenia każdego wniosku.

W **pkt 90** wprowadza się zmiany w art. 143 służące wzmocnieniu współpracy dostawców w zakresie przekazywania informacji w celu odzyskania kwoty transakcji płatniczej wykonanej na podstawie nieprawidłowego unikatowego identyfikatora.

W **pkt 91** wprowadza się zmiany w art. 144 w zakresie odpowiedzialności dostawców usług płatniczych za niewykonanie transakcji płatniczych lub za nienależyte lub opóźnione ich wykonanie. Jeżeli dostawca płatnika ponosi odpowiedzialność w przypadku gdy zlecenie płatnicze jest inicjowane bezpośrednio przez płatnika, niezwłocznie zwraca płatnikowi kwotę niewykonanej lub nienależycie wykonanej transakcji płatniczej albo, w przypadku gdy płatnik korzysta z rachunku płatniczego, przywraca obciążony rachunek płatniczy do stanu, jaki istniałby gdyby nie miało miejsca niewykonanie lub nienależyte wykonanie transakcji płatniczej. Data waluty w odniesieniu do uznania rachunku płatniczego płatnika nie może być późniejsza od daty obciążenia tą kwotą. Natomiast w przypadku gdy zlecenie płatnicze jest inicjowane przez płatnika za pośrednictwem dostawcy świadczącego usługę inicjowania płatności, dostawca usług płatniczych prowadzący rachunek zwraca płatnikowi kwotę niewykonanej lub nienależycie wykonanej transakcji płatniczej i, w stosownych przypadkach, przywraca obciążony rachunek płatniczy do stanu, jaki istniałby gdyby nie miało miejsca nienależyte wykonanie transakcji płatniczej. Na dostawcy świadczącym usługę inicjowania płatności spoczywa ciężar udowodnienia, że dostawca usług płatniczych prowadzący rachunek dla płatnika otrzymał zlecenie płatnicze zgodnie z art. 49 i że – w zakresie jego właściwości – transakcja płatnicza została uwierzytelniona, prawidłowo zapisana i że na transakcję płatniczą nie miała wpływu awaria techniczna ani innego rodzaju usterka związana z niewykonaniem transakcji lub nienależytym lub opóźnionym jej wykonaniem. Jeżeli dostawca świadczący usługę inicjowania płatności jest odpowiedzialny za niewykonanie transakcji płatniczej lub za nienależyte lub opóźnione jej wykonanie, niezwłocznie rekompensuje dostawcy usług płatniczych prowadzącemu rachunek, na jego wniosek, straty poniesione lub sumy zapłacone w wyniku dokonania zwrotu na rzecz płatnika.

W **pkt 92** wprowadza się zmiany w art. 145 przez dodanie ust. 2a zgodnie z którym w przypadku gdy zlecenie płatnicze jest inicjowane przez odbiorcę lub za jego pośrednictwem, jego dostawca ponosi wobec odbiorcy odpowiedzialność za prawidłowe przekazanie zlecenia płatniczego dostawcy płatnika. W przypadku opóźnionego przekazania zlecenia płatniczego, kwota zostaje uznana na rachunku płatniczym odbiorcy z datą waluty nie późniejszą niż data waluty, z którą kwota zostałaby uznana gdyby transakcja została wykonana prawidłowo. W przypadku niewykonanej lub nienależycie wykonanej transakcji płatniczej, za którą dostawca odbiorcy nie ponosi odpowiedzialności, odpowiedzialność wobec płatnika ponosi dostawca płatnika; w takim przypadku stosuje się art. 144 ust. 2. Odpowiedzialność wobec płatnika w

przypadku niewykonanej lub nienależycie wykonanej transakcji płatniczej (art. 145 ust. 5) nie ma zastosowania do dostawcy usług płatniczych płatnika jeżeli dostawca płatnika udowodni, że dostawca odbiorcy otrzymał kwotę danej transakcji płatniczej, nawet jeżeli transakcja płatnicza została wykonana z opóźnieniem. W takim przypadku dostawca odbiorcy uznaje kwotę na rachunku płatniczym odbiorcy z datą waluty nie późniejszą niż data waluty, z którą kwota zostałaby uznana, gdyby transakcja płatnicza została wykonana prawidłowo.

W **pkt 93** wprowadza się zmiany w art. 146 - w przypadku niewykonanej lub nienależycie wykonanej transakcji płatniczej zainicjowanej przez płatnika jego dostawca, bez względu na odpowiedzialność ponoszoną na mocy art. 144 ust. 1, na wniosek płatnika podejmuje niezwłocznie działania w celu prześledzenia transakcji płatniczej i powiadamia płatnika o ich wyniku. Czynności te są dla płatnika bezpłatne. W przypadku transakcji płatniczej zainicjowanej przez odbiorcę lub za jego pośrednictwem jego dostawca, bez względu na odpowiedzialność ponoszoną na mocy art. 145 ust. 1 i 3, podejmuje na wniosek odbiorcy niezwłoczne starania w celu prześledzenia transakcji płatniczej i powiadamia odbiorcę o ich wyniku. Czynności te są dla płatnika bezpłatne. Odpowiedzialność dostawcy określona w art. 144 i art. 145 obejmuje także opłaty oraz odsetki, którymi został obciążony użytkownik w rezultacie niewykonania lub nienależytego, w tym opóźnionego, wykonania transakcji płatniczej.

W **pkt 94** wprowadza się zmianę w art. 148 - w przypadku gdy niewykonanie lub nienależyte wykonanie transakcji płatniczej jest wynikiem działania lub zaniechania dostawcy innego niż dostawca płatnika lub odbiorcy albo innego podmiotu pośredniczącego w wykonaniu transakcji płatniczej, dostawca płatnika lub odbiorcy może żądać od niego zwrotu poniesionych kosztów. Obejmuje to rekompensatę w przypadku gdy którykolwiek z dostawców usług płatniczych nie zastosuje silnego uwierzytelnienia klienta.

W **pkt 95** wprowadza się zmianę w art. 150 ust. 2 - przewidziano możliwość stosowania sankcji karnej w postaci kary grzywny wobec podmiotów, które nie będąc uprawnionymi będą stosować w nazwie (firmy) lub do określenia wykonywanej działalności gospodarczej albo w reklamie określeń „usługi płatnicze”, „wydawanie pieniądza elektronicznego”, „instytucja płatnicza”, „mała instytucja płatnicza”, „biuro usług płatniczych”, „instytucja pieniądza elektronicznego” albo „oddział zagranicznej instytucji płatniczej”.

W **pkt 96** wprowadza się zmianę w art. 152 ust. 1, w którym przewidziano możliwość stosowania sankcji karnej w postaci kary grzywny wobec osób które będąc odpowiedzialnymi w instytucji płatniczej, małej instytucji płatniczej, biurze usług płatniczych, instytucji pieniądza elektronicznego lub oddziale zagranicznej instytucji pieniądza elektronicznego za przekazywanie informacji KNF, podają informacje niezgodne ze stanem faktycznym albo w inny sposób wprowadzają w błąd ten organ.

W **pkt 97** wprowadza się zmianę w art. 180 - w przypadku zagrożenia przekroczenia limitu wydatków na dany rok budżetowy zastosowany zostanie mechanizm korygujący polegający na ograniczeniu kosztów rzeczowych UKNF związanych z realizacją zadań wynikających ze sprawowania nadzoru również nad nowymi podmiotami, którymi są małe

instytucje płatnicze lub racjonalizacji częstotliwości wykonywania czynności w ramach nadzoru sprawowanego przez KNF nad tymi podmiotami.

W **art. 2 projektu** wprowadza się zmianę w ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz.U. z 2017 poz. 201) przez uchylenie § 2a w art. 60, dotyczącego opłat od transakcji płatniczej, w związku ze zniesieniem tej opłaty.

W **art. 3 projektu** wprowadza się zmianę w art. 36d pkt 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim w związku z koniecznością została dokonania odpowiednich związanych z wdrożeniem przepisów Rozporządzenia MIF Reg, związanych z odesłaniem przepisów do definicji karty kredytowej, o której mowa w art. 2 pkt 34 rozporządzenia MIF.

W **art. 4 projektu** wprowadza się zmianę w ustawie z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym. Proponowana zmiana brzmienia ust. 3 w art. 16 ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym jest konsekwencją jej nowelizacji, dokonanej w czerwcu 2016 r. W jej wyniku w skład Komisji Nadzoru Finansowego (KNF), zgodnie z art. 5 ust. 2 pkt 1a ustawy, wchodzi minister właściwy do spraw gospodarki lub jego przedstawiciel.

Za celowe zatem należy uznać podjęcie działań zmierzających do uzupełnienia przepisów ustawy o unormowania, które pozwolą ministrowi właściwemu do spraw gospodarki lub jego przedstawicielowi udostępniać pracownikom Ministerstwa Rozwoju informacje uzyskane w związku z uczestnictwem w pracach KNF, w tym informacje podlegające ustawowej ochronie, w zakresie w jakim jest to niezbędne dla przygotowania opinii lub stanowisk pozostających w bezpośrednim związku z pracami KNF.

Tego rodzaju unormowania w odniesieniu do pozostałych tzw. nieetatowych członków KNF, tj. ministra właściwego do spraw instytucji finansowych lub jego przedstawiciela, ministra właściwego do spraw zabezpieczenia społecznego lub jego przedstawiciela, Prezesa NBP lub oddelegowanego przez niego członka zarządu Narodowego Banku Polskiego oraz przedstawiciela Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej, zawiera art. 16 ust. 3 ustawy w dotychczasowym brzmieniu.

W **art. 5–8 projektu** określono przepisy przejściowe określające zasady funkcjonowania podmiotów prowadzących działalność w zakresie przepisów dotychczas obowiązującej ustawy, po wejściu w życie znowelizowanych przepisów.

Dostawcy usług płatniczych nie mogą stosować, ze szkodą dla użytkowników usług płatniczych, odstępstw od przepisów prawa krajowego transponujących dyrektywę PSD2. Mogą jednak podjąć decyzję o przyznaniu użytkownikom usług płatniczych bardziej korzystnych warunków.

Do dnia 13 stycznia 2018 r. Komisja opracuje przyjazną dla użytkownika elektroniczną broszurę, w której wymienione zostaną, w sposób jasny i łatwo zrozumiały, prawa konsumentów wynikające z dyrektywy PSD2 oraz powiązanego prawa Unii. Komisja, EUNB i KNF zobowiązane są udostępnić broszurę – w łatwo dostępny sposób – na swoich odpowiednich stronach internetowych. Dostawcy usług płatniczych również będą zobowiązane zapewnić udostępnienie broszury – w łatwo dostępny sposób – na swoich stronach internetowych, o ile takowe istnieją, oraz w wersji papierowej w swoich oddziałach, u swoich

agentów i podmiotów świadczących usługi w ramach outsourcingu, bez pobierania opłat od klientów za udostępnienie tej broszury.

W **art. 9 projektu** przewidziano, że ustawa wejdzie w życie z dniem 13 stycznia 2018 r., zgodnie z datą graniczną na wdrożenie przepisów, wskazaną w dyrektywie PSD2. Uzasadnia to także odstąpienie od wymogu § 1 ust. 1 uchwały Nr 20 Rady Ministrów z dnia 18 lutego 2014 r. w sprawie zaleceń ujednolicenia terminów wejścia w życie niektórych aktów normatywnych (M.P. poz. 205), który stanowi, że termin wejścia w życie ustawy, jeżeli ustawa zawiera przepisy określające warunki wykonywania działalności gospodarczej, powinien być wyznaczany na dzień 1 stycznia albo 1 czerwca.

Zawarte w projekcie regulacje nie stanowią przepisów technicznych w rozumieniu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. poz. 2039 oraz z 2004 r. poz. 597), dlatego też projekt nie podlega procedurze notyfikacji.

Projekt ustawy nie wymaga przedstawienia jej organom i instytucjom Unii Europejskiej w celu uzyskania opinii, dokonania powiadomienia, konsultacji albo uzgodnienia. W szczególności regulacja nie mieści się w zakresie przedmiotowym zagadnień podlegających konsultacjom z Europejskim Bankiem Centralnym, zgodnie z art. 2 ust. 1 decyzji Rady 98/415/WE z dnia 29 czerwca 1998 r. w sprawie konsultacji Europejskiego Banku Centralnego udzielanych władzom krajowym w sprawie projektów przepisów prawnych (Dz. Urz. UE L 189 z 3.7.1998, s. 42).

Stosownie do art. 4 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248) projekt został zamieszczony w wykazie prac legislacyjnych Rady Ministrów.

Zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa, w związku z art. § 52 uchwały Nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M. P. z 2016 r. poz. 1006 i 1204), projekt został udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji, w serwisie Rządowy Proces Legislacyjny.

Projekt jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Aneks 1: Zestawienie opcji narodowych – DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) 2015/2366 z dnia 25 listopada 2015 r. w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego, zmieniająca dyrektywy 2002/65/WE, 2009/110/WE, 2013/36/UE i rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 oraz uchylającą dyrektywę 2007/64/WE - PSD2

lp	PSD1	PSD2	Zastosowane podejście do opcji w ustawie wdrażającej PSD1	Treść przepisu UE	Proponowane podejście do opcji narodowej
	Jednostka redakcyjna				
1	Art. 2 ust. 3	Art. 2 ust. 5	SKOK-i są uznane za dostawców usług płatniczych. Nie muszą stawiać się instytucjami płatniczymi, aby świadczyć usługi płatnicze na podstawie ustawy o usługach płatniczych. Projektodawca zdecydował, że SKOK-i należy zaliczyć do kategorii dostawców usług płatniczych na równi z bankami (zwolnić SKOK-i z wymogów przewidzianych dla instytucji płatniczych), niemniej jednak przy utrzymaniu ograniczeń określonych ustawą o SKOK-ach. Bank Gospodarstwa Krajowego jako bank jest <i>per se</i> dostawcą usług płatniczych, więc nie musi uzyskiwać zezwolenia na świadczenie tych usług na podstawie ustawy o usługach płatniczych.	Art. 2. 5. Państwa członkowskie mogą zwolnić instytucje, o których mowa w art. 2 ust. 5 pkt 4–23 dyrektywy 2013/36/UE, ze stosowania całości lub części przepisów niniejszej dyrektywy.	Fundacja Rozwoju Obrotu Bezgotówkowego (FROB): W ocenie FROB implementacja PSD2 do polskiego prawa powinna utrzymać obecny zakres regulacji wobec SKOK (Spółdzielczych Kas Oszczędnościowo-Kredytowych). SKOK są obecnie objęte przepisami ustawy o usługach płatniczych, w szczególności SKOK są wskazane jako dostawcy usług płatniczych (art. 4 ust. 2 pkt 9 u.u.p.). Ponadto, SKOK zostały również objęte obowiązkiem oferowania tzw. rachunku podstawowego w związku z implementacją przepisów PAD (Dyrektywy 2014/92/UE ws. rachunków płatniczych). Brak jest więc argumentów przemawiających za wyłączeniem stosowania przepisów PSD2 wobec SKOK, czy w pewnym zakresie Kasy Krajowej. Podobnie, w ocenie FROB Bank Gospodarstwa Krajowego (BGK) powinien zostać objęty przepisami PSD2 w identycznym zakresie jak inne banki działające na terytorium RP. BGK nie prowadzi działalności tylko na rzecz sektora finansów publicznych, ale też oferuje usługi płatnicze (m.in. rachunki płatnicze) podmiotom prywatnym (przede wszystkim przedsiębiorcom). Objęcie BGK zakresem implementacji PSD2 w stopniu tożsamym jak inne banki zapewni lepszą konkurencję oraz równowagę zasad świadczenia usług płatniczych wobec podmiotów prywatnych, co w konsekwencji powinno korzystnie wpłynąć na funkcjonowanie całego rynku płatniczego w Polsce. Reasumując, ustawodawca nie powinien korzystać z opcji narodowej. Związek Banków Polskich (ZBP): Brak uzasadnienia do niestosowania obowiązków zawartych w Dyrektywie przez Spółdzielcze Kasy Oszczędnościowo-Kredytowe. Specyfika działalności Banku Gospodarstwa Krajowego może uzasadniać możliwość wyłączenia w tym zakresie.

					Krajowy Związek Banków Spółdzielczych (KZBS): Instytucje, o których mowa w tym art. to SKOK-i oraz BGK. O ile w stosunku do BGK wyłączenie znajduje uzasadnienie(jako bank nie prowadzący działalności komercyjnej), to przedmiot działalności prowadzonej przez SKOK-i pokrywa się w znacznej mierze z działalnością prowadzoną przez banki, w tym w szczególności przez mniejsze banki spółdzielcze i takie wyłączenie ze stosowania części, a tym bardziej całości przepisów niniejszej dyrektywy nie znajduje uzasadnienia merytorycznego. SKOK, jako kategoria „<i>Credit Unions</i>”, oferuje jednak pakiet podstawowych usług bankowych dla członków. Zbyt wiele wyłączeń i korzystniejszych warunków funkcjonowania SKOK-ów (nie tylko w ramach tej regulacji) stawia te instytucje w korzystniejszej sytuacji w warunkach konkurencyjnego rynku usług finansowych. Nie rekomendujemy Polska Organizacja Niebankowych Instytucji Płatności (PONIP) opowiada się za brakiem zwolnienia – za wyjątkiem BGK jako możliwego operatora sandbox. MF nie zamierza korzystać z tej opcji narodowej.
2	Art. 7 ust. 3	Art. 8 ust. 3	Opcja narodowa nie została implementowana. Po konsultacji z grupą roboczą ds. usług płatniczych powołaną przy Radzie Rozwoju Rynku Finansowego przy Ministrze Finansów, zrzeszającą przedstawicieli rynku i administracji uznano, że nie jest konieczne implementowanie opcji i nie wywołało to też wątpliwości w czasie uzgodnień międzyresortowych i konsultacji społecznych..	Art. 8. 3. Jeżeli spełnione są warunki ustanowione w art. 7 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, państwa członkowskie lub ich właściwe organy mogą postanowić o niestosowaniu art. 9 niniejszej dyrektywy do instytucji płatniczych, które są objęte nadzorem skonsolidowanym nad dominującą instytucją kredytową na mocy dyrektywy 2013/36/UE. NADZÓR NAD JEDNOSTKĄ ZALEŻNĄ DANEJ INSTYTUCJI.	FROB: popiera wprowadzenie opcji narodowej. Przepisy CRR (rozporządzenia (UE) nr 575/2013) obowiązują w Polsce bezpośrednio i ich stosowanie co do zasady nie jest uzależnione od decyzji polskiego ustawodawcy. Dotyczy to w szczególności art. 7 CRR. Przepisy CRR dotyczą przy tym działalności instytucji kredytowych, to jest podmiotów, których działalność obarczona jest zasadniczo o wiele wyższym ryzykiem niż działalność instytucji płatniczych. W ocenie FROB, skorzystanie z opcji narodowej nie rodzi więc ryzyka dla rynku płatniczego. Jednocześnie pozwoli to w wyższym stopniu zapewnić tożsamość zasad prowadzenia działalności na rynku płatniczym przez banki i instytucje płatnicze, co powinno korzystnie wpłynąć na funkcjonowanie całego rynku. ZBP: Opcja wydaje się zasadna, skoro zgodnie z regułami odstępstwa od stosowania wymogów ostrożnościowych na zasadzie indywidualnej.

					KZBS: Rozporządzenie, o którym tu mowa dotyczy wymogów ostrożnościowych, a art. 7 zawiera warunki jakie muszą być spełnione by dla konkretnej instytucji można było zastosować odstępstwa od stosowania wymogów ostrożnościowych na zasadzie indywidualnej. Jest tam mowa o odstępstwach, które można zastosować w stosunku do jednostki zależnej danej instytucji. Nie dotyczy to banków spółdzielczych, które nie są podmiotami zależnymi od innych podmiotów, także w strukturach zrzeszeń albo IPS. PONIP: dla nas neutralne. MF: nie zamierza skorzystać z tej opcji narodowej. Opcja narodowa nie była implementowana wcześniej i uznano, że nie zaszyły przesłanki do implementowania jej obecnie.
3	Art. 8 ust. 1 Metoda A	Art. 9 ust. 1 Metoda A	W rozporządzeniu ministra właściwego do spraw instytucji finansowych została przyjęta wyłącznie metoda B.	Metoda A Kwota funduszy własnych instytucji płatniczej wynosi co najmniej 10 % jej stałych kosztów pośrednich z poprzedniego roku. Właściwe organy mogą skorygować ten wymóg, jeżeli od poprzedniego roku w działalności instytucji płatniczej zaszła istotna zmiana. Jeżeli w dniu dokonywania obliczenia instytucja płatnicza nie ukończyła jeszcze pełnego roku działalności, wymagana kwota jej funduszy własnych wynosi co najmniej 10 % odnośnych stałych kosztów pośrednich prognozowanych w biznesplanie, chyba że właściwe organy zażądają skorygowania tego biznesplanu.	FROB jest przeciwny wprowadzeniu Metody A zamiast dotychczasowej metody obliczania funduszy własnych przez instytucje płatnicze (Metody B zgodnie z PSD 1 i 2). Działalność krajowych instytucji płatniczych jest dostosowana do obecnie funkcjonującego modelu utrzymywania odpowiedniego poziomu funduszy własnych, w tym instytucje te posiadają wewnętrzne procedury operacyjne zbieżne z tym modelem. Zmiana modelu obliczania funduszy własnych będzie więc skutkowałą koniecznością poniesienie szeregu kosztów przez instytucje płatnicze w celu dostosowania działalności do nowych przepisów. Koszty te mogą okazać się wysokie, jeśli nowy model wymusi na instytucjach podniesienie posiadanych funduszy własnych w stosunku do obecnie stosowanego modelu (czyli <i>de facto</i> wymusi dokapitalizowanie instytucji poprzez podniesienie ich kapitałów). W ocenie FROB nie wydaje się to uzasadnione. Obecnie stosowana metoda obliczania funduszy własnych w wystarczającym stopniu zapewnia bezpieczeństwo działalności instytucji płatniczych. W szczególności FROB nie są znane jakiegokolwiek problemy z finansami lub płynnością instytucji płatniczych, które wystąpiłyby pomimo spełniania przez te instytucje aktualnych wymogów dotyczących funduszy własnych.

				METODA OBLICZANIA FUNDUSZY WŁASNYCH Natomiast FROB popiera wprowadzenie Metody A jako alternatywnej metody do obecnie stosowanej metody obliczania funduszy własnych i umożliwienie instytucjom płatniczym swobodnego wyboru stosowanej metody. Rozwiązanie takie pozwoli instytucjom płatniczym na lepsze dostosowanie struktury funduszy własnych do specyfiki prowadzonej działalności i tym samym zapewni im większą elastyczność, co powinno korzystnie wpłynąć na rozwój działalności instytucji płatniczych w Polsce. FROB zwraca przy tym uwagę, że możliwość wyboru metody obliczania funduszy własnych przez instytucje płatnicze jest rozwiązaniem legislacyjnym stosowanym z powodzeniem w innych Państwach Członkowskich, m.in. w Luksemburgu. FROB popiera również pełne dostosowanie polskich przepisów o funduszach własnych do Metody B określonej w PSD2. W szczególności postuluje wykreślenie art. 76 ust. 3a u.u.p. jako przepisu nie znajdującego podstawy w przepisach Dyrektywy PSD 1 i PSD 2. ZBP: - KZBS: - PONIP: Obecna metoda B jest dobra, nie widzimy potrzeby zmian. Jeśli miałyby być wprowadzona Metoda A: tylko jako wybór własny instytucji, absolutnie nie jako możliwość narzucenia metody przez inny podmiot (w szczególności urząd), który będzie mniej korzystny. MF: nie widzi potrzeby korzystania z tej opcji narodowej. W rozporządzeniu ministra właściwego do spraw instytucji finansowych pozostanie wyłącznie metoda B. PSD2 przewiduje trzy alternatywne względem siebie metody wyliczania funduszy własnych. Brak jest merytorycznych przesłanek do zróżnicowania metod przy użyciu możliwych kryteriów przedmiotowo-podmiotowych – odwołujących się do zakresu działalności, wielkości obrotu, formy prawnej etc. Należy przyjąć, iż zgodne z dyrektywą będzie wprowadzenie do przepisów krajowych tylko jednej z tych metod, organem właściwym w rozumieniu art. 9 ust. 1 PSD2 byłby regulator rynku jakim jest minister właściwy ds. instytucji finansowych. Szczegółowa techniczna konstrukcja przepisów określających metodę uzasadnia, aby pozostawały w rozporządzeniu wykonawczym. Przyjęcie na poziomie powszechnie obowiązujących przepisów prawa jednej metody zapewnia jednolitość wymogów
--	--	--	--	--

					kapitałowych wobec wszystkich objętych tymi wymogami uczestników rynku i uchyla zarzuty o nieuzasadnione różnicowanie uczestników rynku. Optymalna na tym etapie budowania reglamentowanego rynku usług płatniczych jest metoda B. Odwołuje się ona do kwot transakcji i w tym sensie dobrze realizuje funkcje ochronną. Nie bez znaczenia jest też łatwość wyliczania funduszy własnych w oparciu o te metodę (liczba przeprowadzonych transakcji i ich wartość), jest to korzystne zarówno z punktu widzenia instytucji płatniczej, jak i organu nadzoru.
4	Art. 8 ust. 3	Art. 9 ust. 3	Opcja została wprowadzona zapisami w art. 76. 7 uup Art. 76. 7. KNF może, w drodze decyzji, na podstawie analizy ryzyka strat oraz oceny procesów zarządzania ryzykiem i mechanizmów kontroli wewnętrznej krajowej instytucji płatniczej: 1) zażądać od krajowej instytucji płatniczej zwiększenia wysokości funduszy własnych, jednak do wysokości nie większej niż 120% kwoty, o której mowa w ust. 4 pkt 2; 2) zezwolić krajowej instytucji płatniczej na zmniejszenie wysokości funduszy własnych, jednak do wysokości nie mniejszej niż 80% kwoty, o której mowa w ust. 4 pkt 2.	Art. 9. 3. Właściwe organy mogą, na podstawie oceny procesów zarządzania ryzykiem, bazy danych związanych z ryzykiem strat i mechanizmów kontroli wewnętrznej instytucji płatniczej, zażądać od instytucji płatniczej posiadania kwoty funduszy własnych do 20 % wyższej od kwoty, która byłaby wynikiem zastosowania metody wybranej zgodnie z ust. 1, lub zezwolić instytucji płatniczej na posiadanie kwoty funduszy własnych do 20 % niższej od kwoty, która byłaby wynikiem zastosowania metody wybranej zgodnie z ust. 1. FUNDUSZE WŁASNE- +20% lub - 20%- w zależności od oceny procesów zarządzania ryzykiem	FROB: Możliwość wydania decyzji przez KNF o zwiększeniu lub zmniejszeniu poziomu posiadanych przez instytucje płatnicze funduszy własnych jest uregulowania w art. 76 ust. 7 u.u.p. FROB opowiada się za pozostawieniem tego przepisu, a więc uwzględnieniem opcji narodowej, jako przyznającego większą swobodę w działalności KNF. ZBP: Skorzystanie z opcji narodowej potencjalnie stwarza możliwość pewnej dowolności w określaniu przez organy nadzoru kwoty wymaganych funduszy własnych instytucji płatniczej, gdyż od oceny przyjętych w przepisie danych zależeć może ta wartość. Wydaje się to być niekorzystne dla przedsiębiorców, zamierzających podjąć działalność w tym zakresie, zatem nie rekomendujemy tej opcji. KZBS: - PONIP: Zgoda. MF: nie zamierza zmieniać zakresu wykorzystania tej opcji narodowej, utrzymując obecne zapisy art. 76. 7
5	Art. 22 ust. 3	Art. 24 ust. 3	Opcja częściowo została zaimplementowana poprzez przywołanie w art. 112 art. 16 ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym. Poza tym art. 44–52 dyrektywy	Art. 24. 3. Państwa członkowskie mogą stosować przepisy niniejszego artykułu z uwzględnieniem, odpowiednio, art. 53–61 dyrektywy 2013/36/UE.	FROB: - ZBP: Nie zgłaszamy sprzeciwu co do uwzględnienia art. 53-61 dyrektywy 2013/36/UE

			2006/48/WE zostały implementowane w ustawie o NBP, w Prawie bankowym, Ustawie o BFG oraz w ustawie Prawo upadłościowe i naprawcze.	TAJEMNICA SŁUŻBOWA I ZAWODOWA – pracownicy Organów	KZBS: - PONIP opowiada się za wprowadzeniem tej opcji. MF: nie zamierza zmieniać zakresu wykorzystania tej opcji narodowej. Opcja częściowo została implementowana poprzez art. 112 uup.
6		Art. 29.2	Brak w PSD1	Art. 29. 2. Właściwe organy przyjmujących państw członkowskich mogą wymagać, aby instytucje płatnicze posiadające agentów lub oddziały na ich terytorium przekazywały im okresowo sprawozdania dotyczące działalności prowadzonej na ich terytorium. OBOWIĄZKI DOSTAWCÓW ZAGRANICZNYCH	FROB popiera wprowadzenie opcji narodowej. Zasady świadczenia usług płatniczych na polskim rynku nieraz istotnie się różnią w zależności czy dostawcą tych usług jest krajowa czy też unijna instytucja płatnicza. Dotyczy to przede wszystkim zasad określonych w dziale II (obowiązki informacyjne w zakresie świadczenia usług płatniczych) i dziale III (prawa i obowiązki w zakresie dostarczania usług płatniczych i korzystania z nich) u.u.p., a więc działach odpowiadających zasadniczo tytułom III i IV PSD2. Różnice te wynikają zwykle z braku dostosowania zasad świadczenia usług płatniczych przez unijne instytucje płatnicze do polskich przepisów prywatnoprawnych w tym zakresie. W ocenie FROB sytuacja taka jest niekorzystna dla użytkowników usług płatniczych (zwłaszcza konsumentów, ale też akceptantów). Obowiązek przekazywania przez unijne instytucje płatnicze informacji umożliwiających właściwemu organowi przyjmującemu (tj. KNF) monitorowanie przestrzegania przez te instytucje przepisów prawa polskiego transponujących tytuły III i IV PSD 2 pozwoli w większym stopniu wyeliminować powyższe przypadki i zapewnić pełniejsze stosowania przepisów u.u.p. w relacjach pomiędzy unijnymi instytucjami płatniczymi a użytkownikami rynku płatniczego w Polsce. Powinno to również pozytywnie wpłynąć na konkurencję pomiędzy polskimi a unijnymi instytucjami płatniczymi. Reasumując, FROB popiera wprowadzenie opcji narodowej. ZBP: Przepis pozwala na nałożenie dodatkowych obowiązków na instytucje płatnicze UE, które zamierzają świadczyć usługi płatnicze na terytorium RP. Należy podkreślić, iż ze względu na bezpieczeństwo obrotu warto wprowadzić tę możliwość jako zasadę aby takie sprawozdania przez instytucje płatnicze działające na terytorium RP były dostarczane. Opcja wydaje się zasadna, mając na względzie wagę, efektywność i kompleksowość czynności nadzoru.

					KZBS: Art. dotyczy instytucji płatniczych prowadzących działalność w Polsce, ale mających siedziby w innych państwach członkowskich. W celu równego rozłożenia obciążeń, Polska powinna rozważyć skorzystanie z tej opcji narodowej i zagwarantować sobie w ten sposób otrzymywanie okresowych sprawozdań od takich instytucji, tak by miały one takie same obowiązki w tym zakresie jak instytucje krajowe. Rekomendujemy PONIP opowiada się za wprowadzeniem tej opcji. MF zamierza skorzystać z tej opcji narodowej.
7		29.4	Brak w PSD1	Art. 29. 4. Państwa członkowskie mogą wymagać od instytucji płatniczych, które prowadzą działalność na ich terytorium za pośrednictwem agentów w ramach swobody przedsiębiorczości i których siedziba zarządu znajduje się w innym państwie członkowskim, by wyznaczyły centralny punkt kontaktowy na ich terytorium w celu zapewnienia odpowiedniej komunikacji i zgłaszania informacji dotyczących przestrzegania przepisów tytułów III i IV, bez uszczerbku dla wszelkich przepisów dotyczących przeciwdziałania praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu, oraz w celu ułatwienia sprawowania nadzoru przez właściwe organy państwa członkowskiego pochodzenia i przyjmujących państw członkowskich, w tym poprzez	FROB popiera wprowadzenie opcji narodowej (porównaj szerzej komentarz do opcji z art. 29 ust. 2 PSD2 powyżej). Podobnie tak opcja narodowa znalazła swoje odzwierciedlenie w opublikowanym 19.12.2016 r. projekcie implementacji PSD 2 do porządku prawnego w Niemczech. ZBP: Przepis pozwala na nałożenie dodatkowych obowiązków na instytucje płatnicze UE, które zamierzają świadczyć usługi płatnicze na terytorium RP. Opcja wydaje się zasadna, mając na względzie wagę, efektywność i kompleksowość czynności nadzoru. KZBS: Analogicznie jak w poprzedniej opcji. Rekomendujemy PONIP opowiada się za wprowadzeniem tej opcji. MF zamierza skorzystać z tej opcji narodowej.

				dostarczanie właściwym organom, na wniosek, dokumentów i informacji.	
				OBOWIĄZKI DOSTAWCÓW ZAGRANICZNYCH	
8	Art. 26 ust.1	Art. 32 ust. 1	Opcja implementowana. Po konsultacji z grupą roboczą ds. usług finansowych powołaną przy Radzie Rozwoju Rynku Finansowego przy Ministrze Finansów uznano, iż takie rozwiązanie jest optymalne. Przyjęto wówczas, że próg wyniesie 500 tysięcy euro, z uwagi na fakt, iż w warunkach polskiego rynku 3 mln euro byłoby zbyt dużym progiem i mogłoby spowodować właściwie wyłączenie wszystkich podmiotów, co mogłoby nie zapewnić należytej ochrony środków pieniężnych użytkowników. Ministerstwo Finansów przychyliło się w projekcie do wyższego progu, który zaakceptowali po pracach grupy roboczej ds. usług płatniczych RRRF mali pośrednicy, a więc 500 tysięcy euro, jako do propozycji kompromisowej. działalność właśnie w zakresie w jakim dozwolono ją biuram usług płatniczych. DZIAŁ VII uup - Biura usług płatniczych i kasy oszczędnościowo-kredytowe	Art. 32. 1. Państwa członkowskie mogą zwolnić ze stosowania lub zezwolić swoim właściwym organom na zwolnienie osób fizycznych lub prawnych świadczących usługi płatnicze, o których mowa w pkt 1–6 załącznika I, ze stosowania całości lub części procedury i warunków określonych w sekcjach 1, 2 i 3, z wyjątkiem art. 14, 15, 22, 24, 25 i 26, w przypadku gdy: a) średnia miesięczna całkowita wartość transakcji płatniczych wykonanych podczas ostatnich 12 miesięcy przez zainteresowaną osobę, w tym wszelkich agentów, za działania których ponosi ona pełną odpowiedzialność, nie przekracza limitu ustalonego przez dane państwo członkowskie, który jednak w żadnym razie nie przekracza 3 mln EUR. Wymóg ten oceniany jest na podstawie całkowitej kwoty transakcji płatniczych prognozowanej w biznesplanie danej osoby, chyba że właściwe organy zażądają skorygowania tego biznesplanu; oraz b) żadna z osób fizycznych odpowiedzialnych za zarządzanie	FROB popiera rozszerzenie zakresu świadczenia usług przez biura usług płatniczych (BUP) na wszystkie usługi płatnicze (tj. na wszystkie usługi, o których mowa w pkt. 1-6 załącznika I PSD2), nie zaś ograniczanie tego zakresu wyłącznie do usługi przekazu pieniężnego. Rozwiązanie takie umożliwi szybsze rozpoczęcie działalności na rynku płatniczym w Polsce przez nowopowstające podmioty (start-upy). Zapewni to wzrost innowacyjności polskiego rynku płatniczego i będzie sprzyjać jego rozwojowi. Start-upy są bowiem głównym dostawcą nowatorskich rozwiązań na tym rynku. Obecnie tego rodzaju podmioty muszą przed rozpoczęciem działalności uzyskać co do zasady pełne zezwolenie KNF na prowadzenie działalności w charakterze krajowej instytucji płatniczej. Uzyskanie tego zezwolenia w praktyce zajmuje przeciętnie ponad jeden rok (dane na podstawie kilkunastu postępowań, o których FROB posiada informacje). Rok kalendarzowy to w obecnej, nieustannie zmieniającej się rzeczywistości, bardzo długi okres czasu. Niejednokrotnie decyduje on o powodzeniu całego projektu biznesowego. Rejestracja podmiotu jako BUP zajmuje natomiast ok. 2 tygodni. W ocenie FROB prowadzenie działalności w formie BUP w zakresie usług płatniczych innych niż przekaz pieniężny nie stanowi przy tym istotnego ryzyka dla rynku płatniczego w Polsce. Wynika to z ograniczeń dopuszczalnego rozmiaru działalności w tej formie, które określają przepisy PSD 2. BUP mogą więc z powodzeniem pełnić pozytywną rolę na rynku płatniczym jako forma rozwoju działalności podmiotów płatniczych pomiędzy ich powstaniem a uzyskaniem istotnej pozycji rynkowej (wymagającej już uzyskania zezwolenia instytucji płatniczej). FROB popiera wprowadzenie wyższego limitu niż stosowany obecnie (500 tys. EUR), jednakże niższego niż maksymalny 3 mln EUR (np. 1,5 mln EUR) ZBP: Do oceny merytorycznej zasadność zwolnienia podmiotów wskazanych w tym art. z określonych obowiązków formalnych. Pojawia się trudność w ocenie

			przedsiębiorstwem lub za jego prowadzenie nie została skazana za przestępstwa związane z praniem pieniędzy lub finansowaniem terroryzmu lub za inne przestępstwa finansowe. WYŁĄCZENIA DLA DOSTAWCÓW Z OBROTEM PONIZEJ 3 MLN EUR/mies	zasadności tego zwolnienia nie mając danych dotyczących struktury instytucji płatniczych działających obecnie na terytorium RP. KZBS: Załącznik dotyczy podmiotów, które realizują podstawowe transakcje płatnicze, takie jak: wpłaty, wypłaty, polecenia przelewu, polecenia zapłaty, płatności kartami, w tym także w ciężar linii kredytowej (debetu), wydawanie instrumentów płatniczych i przekazy pieniężne. Sekcje 1, 2 i 3 dotyczą procedury udzielania zezwolenia na funkcjonowanie instytucji płatniczej, kontroli, kapitałów, zakresu działalności, nadzoru i innych wymogów. Stosując zasadę proporcjonalności do małych banków, korzystne byłoby zastosowanie wyłączeń w dozwolonym zakresie Z punktu widzenia małych banków spółdzielczych wyłączenie lub ograniczenie niektórych wymogów jest jak najbardziej wskazane. Rekomendujemy PONIP opowiada się zdecydowanie przeciwko wprowadzeniu tej opcji i jakimkolwiek innym próbom rozszerzania przedmiotu działalności dla podmiotów, które nie są KIP'ami. Przypominamy, że BUP'y zostały wprowadzone jako opcja dla małych rodzinnych przedsiębiorstw, które miały jedynie przyjmować płatności gotówkowe, co wiąże się z niskim ryzykiem i niskimi wymogami technologicznymi. Rozszerzanie wachlarza prowadzonych usług na zaawansowane rozwiązania płatnicze dla podmiotów innych niż KIP wygeneruje istotne ryzyko. PONIP dostrzega także możliwość rejestracji kilku firm przez większe podmioty, które unikać będą w ten sposób przekroczenia progu wymaganego dla uzyskania statusu Krajowej Instytucji Płatniczej. MF zamierza skorzystać z tej opcji narodowej z rozszerzeniem jej obowiązywania na tzw. małe instytucje płatnicze -. Opcja była już częściowo wdrożona podczas implementowania PSD1, w związku z zapisami dot. biur usług płatniczych. Dlatego w ramach prac nad wdrożeniem PSD2 korzystając z opcji z art. 32 ust. 1 PSD2 planujemy umożliwić funkcjonowanie tzw. małym instytucjom płatniczym (obok funkcjonujących i potrzebnych Biur Usług Płatniczych) świadczenie usług płatniczych, o których mowa w pkt. 1-6 załącznika I PSD2). Rozwiązanie takie umożliwi szybsze rozpoczęcie działalności na rynku płatniczym w Polsce przez nowopowstające podmioty (start-upy). Obecnie uzyskanie pełnej licencji krajowej instytucji płatniczej trwa rok lub dłużej. W sytuacji małej instytucji płatniczej, ograniczonej w działaniu limitem max. transakcji w ciągu miesiąca na
--	--	--	--	--

					poziomie 3 mln euro (w Polsce obecnie w przypadku biur usług płatniczych 500 tys euro) oraz brakiem możliwości działania na paszporcie jednolitym poza Polską – dostępne będzie zwykle i szybkie postępowanie rejestrowe. Zapewni to wzrost innowacyjności polskiego rynku płatniczego i będzie sprzyjać jego rozwojowi. Start-upy są bowiem głównym dostawcą nowatorskich rozwiązań płatniczych na tym rynku. Chcemy to połączyć z ustaleniem limitu miesięcznych transakcji możliwych do wykonywania przez taką małą instytucję płatniczą na poziomie 1,5 mln euro). Małe instytucje płatnicze będą mogły z powodzeniem pełnić pozytywną rolę na rynku płatniczym jako forma rozwoju działalności podmiotów płatniczych pomiędzy ich powstaniem i prowadzeniem w ograniczonej skali działalności w lekkim reżimie regulacyjnym a uzyskaniem istotnej pozycji rynkowej (wymagającej już uzyskania zezwolenia instytucji płatniczej).
9	Art. 26 ust. 4	Art. 32 ust. 4	Opcja implementowana, z uwagi na konieczność ochrony środków pieniężnych użytkowników usług płatniczych. Ponadto, w grupie roboczej ds. usług płatniczych Rady Rozwoju Rynku Finansowego przy Ministrze Finansów dokonano analizy rynku drobnych usług płatniczych, z którego podmioty mogłyby być zainteresowane ukształtowaniem swojego statusu jako biur usług płatniczych, z której wynika, że małe punkty płatności za rachunki i mali remitenci prowadzą swoją działalność właśnie w zakresie, w jakim w projekcie dozwolono ją biur usług płatniczych. Art. 2 pkt 2a) biuro usług płatniczych - osobę fizyczną, osobę prawną oraz jednostkę organizacyjną niebędącą osobą prawną, której ustawa przyznaje zdolność prawną, wpisana	Art. 32. 4. Państwa członkowskie mogą również ustanowić przepis, zgodnie z którym każda osoba fizyczna lub prawna zarejestrowana zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu może prowadzić tylko niektóre rodzaje działalności spośród wymienionych w art. 18. DOSTAWCY PONIŻEJ 3 MLN EUR - o ile będą w stosunku do nich stosowane wyłączenia ustawy mogą być ograniczeni co do zakresu usług z art. 18.	FROB popiera umożliwienie BUP prowadzenia działalności innej niż świadczenie usług płatniczym w tym samym zakresie co instytucjom płatniczym (por. szerzej komentarz do opcji art. 32 ust. 1 PSD powyżej). Reasumując, FROB nie popiera wprowadzenia tej opcji narodowej. ZBP: Oceniamy, iż skorzystanie z tej opcji w praktyce oznaczałoby limitowanie dodatkowych działalności w stosunku do zapisów art. 18 –w szczególności w zakresie ust. 1 pkt c) Dyrektywy. KZBS: Art. ten dotyczy możliwości odstępstw przy spełnianiu przez instytucje płatnicze, realizujące podstawowe transakcje (p. art. 32 ust. 1) określonych wymagań. Do rozważenia PONIP opowiada się zdecydowanie przeciwko wprowadzeniu tej opcji i jakimkolwiek innym próbom rozszerzania przedmiotu działalności dla podmiotów, które nie są KIP'ami. Przypominamy, że BUP'y zostały wprowadzone jako opcja dla małych rodzinnych przedsiębiorstw, które miały jedynie przyjmować płatności gotówkowe, co wiąże się z niskim ryzykiem i niskimi wymogami technologicznymi. Roszerzenie wachlarza prowadzonych usług na zaawansowane rozwiązania płatnicze dla podmiotów innych niż KIP wygeneruje istotne ryzyko. PONIP dostrzega także możliwość rejestracji kilku firm przez większe podmioty, które unikać będą w ten sposób przekroczenia progu wymaganego dla uzyskania statusu Krajowej Instytucji Płatniczej.

			do rejestru biur usług płatniczych, prowadzącą działalność w zakresie świadczenia usługi płatniczej, o której mowa w art. 3 ust. 1 pkt 6; Art. 118 . 2. Działalność, o której mowa w ust. 1, może być wykonywana wyłącznie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.		MF: zamierza skorzystać z tej opcji narodowej , wprowadzając przepisy o małej instytucji płatniczej.
10	Art. 30 ust. 2	Art. 38 ust. 2	Opcja nie została implementowana. W grupie roboczej ds. usług płatniczych powołanej przy Radzie Rozwoju Rynku Finansowego powołanej przy Ministrze Finansów, w której brali udział przedstawiciele rynku usług płatniczych i administracji była jednomyślność, iż nie ma potrzeby korzystania z tej opcji.	Art. 38. 2. Państwa członkowskie mogą stosować przepisy niniejszego tytułu do mikroprzedsiębiorstw w taki sam sposób jak do konsumentów. OBOWIĄZKI INFORMACYJNE KIEROWANE DO MIKROPRZEDSIĘBIORCÓW TAKIE JAK DLA KONSUMENTÓW	FROB popiera wprowadzenie opcji narodowej. Usługi płatnicze często są usługami o wysokim stopniu skomplikowania technologicznego. Jednocześnie usługi te są w coraz większym stopniu poddawane szczegółowym regulacjom (PSD2, PAD, EMD2, PSD, EMD, IF Reg, SEPA), które wprowadzają specyficzne instytucje prawne związane z ich świadczeniem. Mikroprzedsiębiorcy będący użytkownikami usług płatniczych, w tym akceptantami, nie posiadają zasadniczo wyższej wiedzy niż konsumenci zarówno o funkcjonowaniu tych usług jak i specyficznych przepisach związanych z ich świadczeniem. Jednocześnie mikroprzedsiębiorcy będący użytkownikami są obecnie o wiele bardziej narażeni na negatywne skutki takiego stanu rzeczy niż konsumenci, gdyż przepisy u.u.p. pozwalają na wyłączenie obowiązków informacyjnych, czy szeregu zasad związanych ze świadczeniem usług płatniczych (art. 34, 35-37, art. 40 ust. 3 i 4, art. 45, art. 46 ust. 2-5, art. 47, art. 48, art. 51 i art. 144-146 u.u.p., a także całego działu II poza art. 32a u.u.p.). Wyłączenie to często narzucane jest przy tym mikroprzedsiębiorcom we wzorach umów stosowanych przez dostawców. W ocenie FROB, traktowanie mikroprzedsiębiorców będących użytkownikami, w tym akceptantami, w ten sam sposób jak konsumentów jest więc w pełni uzasadnione i zasługuje na aprobatę. ZBP: Zastosowanie przepisów tego tytułu do mikroprzedsiębiorstw w taki sam sposób jak do konsumentów spowodowałoby duże utrudnienia dla banków, ponieważ nie ma rozwiązań pozwalających na traktowanie wybranej grupy przedsiębiorców (tj. tylko mikroprzedsiębiorców) w taki sam sposób jak konsumentów. Nie rekomendujemy skorzystania z tej opcji narodowej. Zapis niekorzystny dla dostawców usług płatniczych, z uwagi na definicję mikroprzedsiębiorstwa, która

					odnosi się do kryterium rocznego obrotu netto przedsiębiorcy oraz ilości zatrudnionych pracowników (art. 104 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej). W praktyce skorzystanie z tej opcji oznaczałoby konieczność monitorowania przez dostawcę usług płatniczych rocznych obrotów z działalności przedsiębiorcy oraz ilości zatrudnionych pracowników na podstawie informacji dostarczanych przez przedsiębiorcę. Dodatkowo przedsiębiorca zostałby pozbawiony pewności co do stosowanego wobec niego reżimu prawnego. KZBS: - PONIP: Absolutny brak zgody. KIP nie wie kiedy przedsiębiorca przekracza próg mikroprzedsiębiorcy (ani w jedną, ani w drugą stronę, czyli stając się ponownie mikroprzedsiębiorcą w trakcie wykonywania umowy), a podział wśród klientów tej samej grupy na dodatkowe obowiązki informacyjne nie jest możliwy. Dodatkowo należy zwrócić uwagę na fakt, że niektóre KIP obsługują jedynie przedsiębiorców, więc nie posiadają mechanizmów ani procedur z zakresu obsługi konsumentów, w tym obowiązków informacyjnych czy gromadzenia danych. MF nie zamierza korzystać z tej opcji narodowej (skorzystanie z opcji rodziłoby wprowadzanie zbyt daleko idących obowiązków dla dostawców usług płatniczych.)
12	Art. 34 ust. 1 i 2	Art. 42 ust. 2	Opcja została częściowo zaimplementowana. Utrzymano kwoty 30 i 150 euro, do wysokości których można stosować odstępstwa informacyjne. Zastosowano maksymalną kwotę 500 euro dla instrumentów przedpłaconych. Art. 19. 1. W przypadku instrumentów płatniczych, które zgodnie z umową ramową pozwalają na dokonywanie wyłącznie indywidualnych transakcji płatniczych na kwotę	Art. 42. 2. W przypadku krajowych transakcji płatniczych państwa członkowskie lub ich właściwe organy mogą zmniejszyć lub podwoić kwoty, o których mowa w ust. 1. [30 i 150 euro] W przypadku przedpłaconych instrumentów płatniczych państwa członkowskie mogą zwiększyć te kwoty do wysokości 500 EUR. OGRANICZONE OBOWIĄZKI INFORMACYJNE W	FROB popiera utrzymanie opcji narodowej. Odstępstwo od wymogów informacyjnych w przypadku instrumentów niskokwotowych jest obecnie uregulowane art. 19 u.u.p. Przepis ten przewiduje możliwość zwiększenia limitów o 100% dla krajowych transakcji płatniczych (art. 19 ust. 2 u.u.p.), a w przypadku przedpłaconych instrumentów płatniczych zwiększenie kwoty do 500 EUR (art. 19 ust. 3 u.u.p.). FROB: nie są znane jakiejkolwiek negatywne konsekwencje dla rynku płatniczego, w szczególności dla użytkowników, wynikające z prowadzenia działalności przez dostawców w warunkach omawianego odstępstwa. Utrzymanie obecnych przepisów pozwoli również zachować ciągłość zasad prowadzenia działalności przez podmioty korzystającego z omawianego odstępstwa, w szczególności ograniczy skalę kosztów związanych z dostosowaniem ich działalności do implementacji PSD2 (kosztów, które dla wszystkich podmiotów rynku i tak będą wysokie).

			nieprzekraczającą równowartości w walucie polskiej 30 euro albo które mają ustalony limit wydatków w wysokości nieprzekraczającej równowartości w walucie polskiej 150 euro, albo służą do przechowywania środków pieniężnych w kwocie nieprzekraczającej w żadnym momencie równowartości w walucie polskiej 150 euro, ustalonych przy zastosowaniu kursu średniego ogłaszanego przez NBP, obowiązującego w dniu zawarcia umowy: (...) 3. W odniesieniu do przedpłaconych instrumentów płatniczych w zakresie transakcji płatniczych wykonywanych w całości na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej określone w ust. 1 kwoty, upoważniające do ograniczenia obowiązków informacyjnych dostawcy zgodnie z ust. 1 pkt 1-3, wynoszą równowartość w walucie polskiej 500 euro, ustaloną przy zastosowaniu kursu średniego ogłaszanego przez NBP obowiązującego w dniu zawarcia umowy.	PRZYPADKU INSTRUMENTÓW PŁATNICZYCH.	ZBP: Rekomendowane zwiększenie kwot. Zwiększenie kwot sprzyjałoby rozwojowi instrumentów płatniczych wspierających obrót bezgotówkowy i włączenie finansowe. KZBS: Art. ten dotyczy odstępstw od wymogów informacyjnych w przypadku instrumentów przeznaczonych do dokonywania płatności niskokwotowych i pieniądza elektronicznego (30 EUR dla transakcji indywidualnej i 150 EUR dla limitów). Z punktu widzenia w szczególności małych banków spółdzielczych możliwość zmniejszenia wymogów informacyjnych jest zasadna. Rekomendujemy PONIP sugeruje zwiększenie kwot i podniesienie limitu do kwoty 500 EUR na prepaid. MF: mając na uwadze bezpieczeństwo i przejrzystość informacyjną dla klientów, MF nie zamierza zmieniać zakresu wykorzystania tej opcji narodowej, pozostawiając stawki na obecnym poziomie. W odniesieniu do przedpłaconych instrumentów płatniczych w zakresie transakcji płatniczych wykonywanych w całości na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej kwoty, upoważniające do ograniczenia obowiązków informacyjnych dostawcy wynoszą obecnie równowartość w walucie polskiej 500 euro.
13	Art. 45 ust. 6	Art. 55 ust. 6	Opcja implementowana (nie wdrożono zapisu PSD1 45. 2.) z uwagi na uznanie, że zasadne będzie utrzymanie dotychczasowego stanu prawnego w tym względzie i nie obarczanie użytkowników usług	Art. 55. 6. Państwa członkowskie mogą przewidzieć korzystniejsze przepisy dla użytkowników usług płatniczych.	FROB popiera utrzymanie opcji narodowej. Obecne przepisy o wypowiedzeniu umowy ramowej przez użytkownika nie przewidują jakichkolwiek opłat z tego tytułu w zależności od chwili dokonania wypowiedzenia. FROB popiera utrzymanie bezpłatności wypowiedzenia w ramach prac nad implementacją PSD2.

			płatniczych opłatą za wypowiedzenie umowy. PSD1, art. 45. 2. Wypowiedzenie przez użytkownika usług płatniczych umowy ramowej zawartej na okres dłuższy niż 12 miesięcy lub też na czas nieokreślony, po upływie 12 miesięcy nie wiąże się dla niego z żadnymi opłatami. We wszystkich innych przypadkach opłaty za wypowiedzenie umowy powinny być adekwatne i zgodne z kosztami.	KORZYSTNIEJSZE PRZEPISY DLA UŻYTKOWNIKÓW USŁUG PŁATNICZYCH	ZBP: Nie rekomendujemy skorzystania z tej opcji, gdyż art. 55 Dyrektywy ustanawia korzystne rozwiązania z punktu widzenia użytkownika. Ponadto dostawca usług płatniczych także powinien mieć zagwarantowany czas na realizację dyspozycji dot. wypowiedzenia umowy ramowej złożonej przez użytkownika. Zapisy Art.55 i terminy wydają się racjonalne i wystarczająco chroniące interes użytkowników usług płatniczych. KZBS: Art. ten dotyczy możliwości wypowiedzenia przez użytkownika usług płatniczych umowy ramowej. Zawarte tam warunki i tak są już korzystne dla użytkowników. Mogą oni np. wypowiedzieć umowę w każdej chwili, a jeżeli w umowie jest okres wypowiedzenia to nie może być dłuższy niż 1 miesiąc, podczas gdy dostawca usług płatniczych może wypowiedzieć umowę ramową zawartą na czas nieoznaczony z co najmniej dwumiesięcznym wypowiedzeniem. Jeszcze korzystniejsze przepisy dla użytkowników tym bardziej pogłębią te dysproporcje. Nie rekomendujemy PONIP: Przeciwny wprowadzaniu korzystniejszych przepisów. MF: ocenia, że obecnie funkcjonujące rozwiązanie właściwie spełniają swoją rolę. Podobne zostanie przyjęte w pracach nad implementacją psd2
14	Art. 47 ust. 3	Art. 57 ust. 3	Opcja nie została implementowana. W grupie roboczej ds. usług płatniczych powołanej przy Radzie Rozwoju Rynku Finansowego powołanej przy Ministrze Finansów, w której brali udział przedstawiciele rynku usług płatniczych i administracji była jednomyślność, iż nie ma potrzeby korzystania z tej opcji.	Art. 57. 3. Państwa członkowskie mogą jednak wprowadzić wymóg, zgodnie z którym dostawcy usług płatniczych co najmniej raz w miesiącu, bezpłatnie, dostarczają informacje w formie papierowej lub na innym trwałym nośniku informacji. BEZPŁATNE INFORMACJE DLA PŁATNIKA RAZ W MIESIĄCU NA TRWAŁYM NOŚNIKU	FROB popiera wprowadzenie opcji narodowej. Art. 57 ust. 2 PSD2 wymaga, aby umowy ramowe zawierały warunek, zgodnie z którym płatnik może wymagać aby informacje o indywidualnych transakcjach płatniczych były mu dostarczane lub udostępniane bezpłatnie co najmniej raz w miesiącu. Dostawcy usług płatniczych będą więc musieli dostosować swoją działalność tak aby umożliwić przedstawianie informacji płatnikom na powyższych zasadach. Tym samym wydaje się, że nałożenie na dostawców usług płatniczych bezwzględnego wymogu bezpłatnego dostarczania płatnikom informacji o indywidualnych transakcjach płatniczych co najmniej raz w miesiącu nie będzie stanowiło istotnego obciążenia dla tych dostawców. W ocenie FROB informacje powinny być przy tym dostarczane w postaci ustalonej w umowie ramowej, przy czym możliwe powinno być ustalenie zarówno postaci papierowej jak i elektronicznej, tak aby nie generować wysokich kosztów po stronie dostawców.

				W ocenie FROB wprowadzenie opcji narodowej będzie przy tym zgodne z ogólnych postulatami konieczności pełniejszego informowania użytkowników o świadczonych im usługach płatniczych przez ich dostawców (realizowanym już na rynku m.in. w ramach implementacji dyrektywy PAD). Powinno to również zapewnić pełniejszą świadomość użytkowników i ułatwić im korzystanie z instrumentów rynku płatniczego w sposób najlepiej odpowiadający ich potrzebom. ZBP: Nie rekomendujemy skorzystania z tej opcji, gdyż generuje ona dodatkowe koszty po stronie dostawcy usług płatniczych. Ponadto z uwagi na uwarunkowania rynkowe zaproponowana forma dostarczania informacji wydaje się być nieadekwatna do obecnych potrzeb konsumentów. Jednocześnie w razie wyraźnych potrzeb konsumentów możliwość taka może być wprowadzona na podstawie zapisów umowy zawartej pomiędzy dostawcą usług płatniczych a klientem, co jest wystarczające. Wymóg taki jest zbędny, mając na uwadze przesyłane miesięcznie wyciągi. Ponadto wydaje się on nadmiarowy, mając na względzie szeroką dostępność informacji oraz różnorodność środków komunikacji i przechowywania informacji. KZBS: Art. ten dotyczy informacji dla płatników związanych z indywidualnymi transakcjami płatniczymi. W wersji podstawowej to w umowie jest zawarte czy płatnik oczekuje takiej informacji od dostawcy usług płatniczych w cyklach co najmniej miesięcznych. Zapis taki jest wystarczający i w dalszym ciągu powinien mieć charakter fakultatywny. Nie rekomendujemy PONIP: Brak zgody. Obowiązek taki wygeneruje dodatkowe i nieuzasadnione koszty po stronie dostawcy usług płatniczych. Aktualna rzeczywistość rynkowa, a tym bardziej nowe trendy społeczne i konsumenckie pozwalają sądzić, że proponowana forma dostarczania informacji w formie papierowej (należy pamiętać o użytkownikach nie korzystających z poczty elektronicznej, szczególnie w środowiskach, gdzie rozwiązania płatnicze świadczone są dla użytkownika bez użycia internetu) wydaje się być nieadekwatna do obecnych potrzeb konsumentów. Zwracamy także uwagę na fakt, że niektóre usługi płatnicze prowadzone są czasowo, powodując „wybudzenie” rachunku płatniczego np. raz w roku. Konieczność
--	--	--	--	---

					generowania wyciągów w formie papierowej co miesiąc z rachunku, który nie jest aktywnie używany doprowadzi do dodatkowych kosztów. Jednocześnie w razie sygnałów od strony konsumentów możliwość taka może być wprowadzona na podstawie zapisów umownych. I to właśnie w umowie jest zawarte czy konsument oczekuje takiej informacji od dostawcy usług płatniczych. Zapis taki jest wystarczający i w dalszym ciągu powinien mieć charakter fakultatywny. W konkluzji: stanowczo nie rekomendujemy skorzystania z tej opcji. MF: w związku z obowiązującymi, szerokimi obowiązkami informacyjnymi, nakładanymi przez PSD2 oraz inne regulacje z obszaru płatności (jak np. dyrektywa o rachunku podstawowym (PAD) MF nie widzi potrzeby korzystania z tej opcji narodowej.
15	Art. 48 ust. 3	Art. 58 ust. 3	Opcja nie została implementowana. W grupie roboczej ds. usług płatniczych powołanej przy Radzie Rozwoju Rynku Finansowego powołanej przy Ministrze Finansów, w której brali udział przedstawiciele rynku usług płatniczych i administracji była jednomyślność, iż nie ma potrzeby korzystania z tej opcji.	Art. 58. 3. Państwa członkowskie mogą jednak wprowadzić wymóg, zgodnie z którym dostawcy usług płatniczych co najmniej raz w miesiącu, bezpłatnie, dostarczają informacje w formie papierowej lub na innym trwałym nośniku informacji. BEZPŁATNE INFORMACJE DLA ODBIORCY RAZ W MIESIĄCU NA TRWAŁYM NOŚNIKU	FROB popiera wprowadzenie opcji narodowej. Opcja ta powinna być wprowadzona konsekwentnie z opcją, o której mowa w art. 57 ust. 3 PSD2. Określa ona bowiem tożsamy obowiązek w stosunku do odbiorców usług płatniczych. ZBP: Nie rekomendujemy skorzystania z tej opcji, gdyż generuje ona dodatkowe koszty po stronie dostawcy usług płatniczych. Ponadto z uwagi na uwarunkowania rynkowe zaproponowana forma dostarczania informacji wydaje się być nieadekwatna do obecnych potrzeb konsumentów. Jednocześnie w razie wyraźnych potrzeb konsumentów możliwość taka może być wprowadzona na podstawie zapisów umowy zawartej pomiędzy dostawcą usług płatniczych a klientem, co jest wystarczające. KZBS: Art. ten dotyczy informacji dla odbiorcy związanych z indywidualnymi transakcjami płatniczymi. Uwaga analogiczna jak w punkcie wcześniejszym. Nie rekomendujemy PONIP: Brak zgody. Obowiązek taki wygeneruje dodatkowe i nieuzasadnione koszty po stronie dostawcy usług płatniczych. Aktualna rzeczywistość rynkowa, a tym bardziej nowe trendy społeczne i konsumenckie pozwalają sądzić, że proponowana forma dostarczania informacji w formie papierowej (należy pamiętać

					o użytkownikach nie korzystających z poczty elektronicznej, szczególnie w środowiskach, gdzie rozwiązania płatnicze świadczone są dla użytkownika bez użycia internetu) wydaje się być nieadekwatna do obecnych potrzeb konsumentów. Zwracamy także uwagę na fakt, że niektóre usługi płatnicze prowadzone są czasowo, powodując „wybudzenie” rachunku płatniczego np. raz w roku. Konieczność generowania wyciągów w formie papierowej co miesiąc z rachunku, który nie jest aktywnie używany doprowadzi do dodatkowych kosztów. Jednocześnie w razie sygnałów od strony konsumentów możliwość taka może być wprowadzona na podstawie zapisów umownych. I to właśnie w umowie jest zawarte czy konsument oczekuje takiej informacji od dostawcy usług płatniczych. Zapis taki jest wystarczający i w dalszym ciągu powinien mieć charakter fakultatywny. W konkluzji stanowczo nie rekomendujemy skorzystania z tej opcji. MF: w związku z obowiązującymi, szerokimi obowiązkami informacyjnymi, nakładanymi przez PSD2 oraz inne regulacje z obszaru płatności (jak np. dyrektywa o rachunku podstawowym (PAD) MF nie widzi potrzeby korzystania z tej opcji narodowej.
16	Art. 51 ust. 2 i 3	Art. 61 ust. 2 i 3	Opcja nie została implementowana na podobieństwo rozwiązania przyjętego w ustawie o elektronicznych instrumentach płatniczych i celem popularyzacji metod polubownego rozstrzygania sporów. Projektodawca uznał, że alternatywne metody rozwiązywania sporów, takie jak na przykład mediacja – pozwalające stronom na ponowne nawiązanie dialogu w celu znalezienia rozwiązania sporu w drodze negocjacji bez konfliktu i konfrontacji – to krok w dobrą stronę oraz w wielu przypadkach droga bardziej właściwa niż rozwiązywanie sporów przez	Art. 61. 2. Państwa członkowskie mogą postanowić, że w przypadku gdy użytkownik usług płatniczych nie jest konsumentem, nie stosuje się art. 102. 3. Państwa członkowskie mogą postanowić, że przepisy niniejszego tytułu mają zastosowanie do mikroprzedsiębiorstw w taki sam sposób jak do konsumentów. ALTERNATYWNE SPOSOBY ROZSTRZYGANIA SPORÓW I MIKROPRZEDSIĘBIORCY	FROB: Odnosnie art. 61 ust. 2 PSD2 FROB popiera utrzymanie opcji narodowej. Obecne przepisy uprawniają wszystkich użytkowników usług płatniczych, niezależnie czy są oni konsumentami czy też nie, do wniesienia skargi na działania dostawców (art. 15 u.u.p.). FROB popiera dalsze objęcie powyższym uprawnieniem użytkowników niebędących konsumentami w ramach prac nad implementacją PSD2. Odnosnie art. 61 ust. 3 PSD2 FROB popiera wprowadzenie opcji narodowej (por. szerzej komentarz do opcji z art. 38 ust. 2 PSD2 powyżej). ZBP: Nie rekomendujemy skorzystania z tej opcji narodowej. Zapis niekorzystny dla dostawców usług płatniczych, z uwagi na definicję mikroprzedsiębiorstwa, która odnosi się do kryterium rocznego obrotu netto przedsiębiorcy oraz ilości zatrudnionych pracowników (art. 104 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej). W praktyce skorzystanie z tej opcji oznaczałoby konieczność monitorowania przez dostawcę usług płatniczych rocznych obrotów z działalności

			stronę trzecią, za pośrednictwem sądów. W grupie roboczej ds. usług płatniczych powołanej przy Radzie Rozwoju Rynku Finansowego powołanej przy Ministrze Finansów, w której brali udział przedstawiciele rynku usług płatniczych i administracji była jednomyślność, iż nie ma potrzeby korzystania z tej opcji.		przedsiębiorcy oraz ilości zatrudnionych pracowników na podstawie informacji dostarczanych przez przedsiębiorcę. Dodatkowo przedsiębiorca zostałby pozbawiony pewności co do stosowanego wobec niego reżimu prawnego. KZBS: - PONIP: Brak zgody na podział przedsiębiorców i inne standardy obsługi dla jednej grupy klientów, jaką są przedsiębiorcy. KIP nie wie kiedy przedsiębiorca przekracza próg mikroprzedsiębiorcy (ani w jedną, ani w drugą stronę, czyli stając się ponownie mikroprzedsiębiorcą w trakcie wykonywania umowy), a podział wśród klientów tej samej grupy na dodatkowe obowiązki informacyjne nie jest możliwy. Dodatkowo należy zwrócić uwagę na fakt, że niektóre KIP obsługują jedynie przedsiębiorców, więc nie posiadają mechanizmów ani procedur z zakresu obsługi konsumenckiej, w tym obowiązków informacyjnych czy gromadzenia danych. MF: w związku z utrudnieniem związanym z właściwą kategoryzacją przedsiębiorców przez dostawców usług płatniczych, MF nie zamierza korzystać z tej opcji narodowej.
17		Art. 62 ust. 5	Brak w PSD1	Art. 62. 5. Państwa członkowskie mogą zakazać żądania opłat lub ograniczyć prawo odbiorcy do żądania opłat, mając na uwadze potrzebę pobudzania konkurencji i promowania korzystania z wydajnych instrumentów płatniczych. SURCHARGE OD INSTRUMENTÓW INNYCH NIŻ objęte regulacją MIFREG (w zakresie regulacji stawek max. opłaty interchange)	FROB jest przeciwny wprowadzeniu opcji narodowej. Powyższa opcja dotyczy praktycznie wyłącznie działalności akceptantów. Art. 62 ust. 3 PSD2 bezwzględnie zabrania przy tym akceptantom (odbiorcom) żądania od płatników opłat w wysokości przekraczającej koszty bezpośrednie ponoszone przez akceptanta (odbiorcę) z tytułu korzystania z określonego instrumentu płatniczego. Ponadto, zgodnie z art. 62 ust. 4 PSD2 akceptanci (odbiorcy) nie będą mogli żądać jakichkolwiek opłat tego rodzaju wobec transakcji kartowych regulowanych IF Reg (Rozporządzeniem (UE) nr 260/2012). W ocenie FROB warunki te są w pełni wystarczające dla prawidłowego funkcjonowania rynku płatniczego w Polsce. Jednocześnie prawidłowość ta może zostać naruszona wraz z wprowadzeniem dodatkowych warunków zabraniających lub ograniczających prawo akceptantów (odbiorców) do żądania opłat w celu kierowania wyboru płatników. Warunki takie ingerują bowiem ze swojej istoty w swobodę prowadzenia działalności przez te podmioty i tym samym w konkurencyjność rynku płatniczego. Warunki takie prowadzą bowiem

					do narzucania przez dostawców wyższych opłat za obsługę określonych instrumentów niż wynoszą opłaty akceptantów (odbiorców) za obsługę innych instrumentów (np. kart płatniczych), czy innych form płatności. Wynika to z faktu, że dostawcy mają wówczas świadomość konieczności ponoszenia tych opłat samodzielnie przez akceptantów (odbiorców) i nie są zainteresowani w jakikolwiek sposób dostosowaniem ich poziomu do opłat za obsługę innych instrumentów płatniczych, czy innych form płatności. Nie są więc zainteresowani zapewnieniem konkurencyjności kosztowej wydawanych instrumentów płatniczych w perspektywie całego rynku płatniczego. Należy to ocenić negatywnie. FROB zwraca przy tym uwagę, że warunki sprzyjające wysokim opłatom za obsługę płatności kartowych (dotyczące przede wszystkim opłaty interchange) stanowiły przez długi okres jeden z podstawowych czynników ograniczających rozwój rynku płatności kartowych w Polsce i UE. Dopiero ograniczenie ustawowe tych opłat na poziomie krajowym i unijnym doprowadziło do dalszego rozwoju tego rynku. FROB jest więc przeciwny wprowadzaniu przepisów, które mogą skutkować stosowaniem przez dostawców wyższych opłat wobec akceptantów (odbiorców) niż gdyby to miało miejsce w sytuacji braku ich wprowadzenia. ZBP: Nie rekomendujemy takiego rozwiązania KZBS: - PONIP: Brak zakazu. MF nie zamierza korzystać z tej opcji narodowej.
18	Art. 53 ust. 2 i 3	Art. 63 ust. 2 i 3	Opcja została częściowo zaimplementowana. Zastosowano maksymalną kwotę 500 euro dla instrumentów przedpłaconych. Art. 39 ust. 3. W odniesieniu do przedpłaconych instrumentów płatniczych w zakresie transakcji płatniczych wykonywanych w całości	Art. 63. 2. W przypadku krajowych transakcji płatniczych państwa członkowskie lub ich właściwe organy mogą zmniejszyć lub podwoić kwoty, o których mowa w ust. 1. W przypadku przedpłaconych instrumentów płatniczych mogą one	Odnosnie art. 63 ust. 2 PSD2 FROB popiera utrzymanie opcji narodowej. Implementacja tej opcji powinna nastąpić zgodnie z opcją, o której mowa w art. 42 ust. 2 PSD (por. szerzej komentarz do tej opcji). Odnosnie art. 63 ust. 3 PSD2 FROB popiera utrzymanie opcji narodowej. Obecne przepisy nie uzależniają odstępstwa dla pieniądza elektronicznego od określonej wartości (art. 46 ust. 6 u.u.p.). FROB nie są przy tym znane jakiegokolwiek negatywne konsekwencje dla rynku płatniczego, w szczególności dla użytkowników, wynikające z tak określonego odstępstwa.

			na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej określone w ust. 1 kwoty wynoszą równowartość w walucie polskiej 500 euro, ustaloną z zastosowaniem kursu średniego ogłaszanego przez NBP obowiązującego w dniu zawarcia umowy.	zwiększyć te kwoty do wysokości 500 EUR. 3. Art. 73 i 74 niniejszej dyrektywy mają zastosowanie także do pieniądza elektronicznego zgodnie z definicją w art. 2 pkt 2 dyrektywy 2009/110/WE, z wyjątkiem przypadku gdy dostawca usług płatniczych płatnika nie ma możliwości zamrożenia rachunku płatniczego, na którym pieniądz elektroniczny jest przechowywany, lub zablokowania instrumentu płatniczego. Państwa członkowskie mogą ograniczyć to odstępstwo do rachunków płatniczych, na których pieniądz elektroniczny jest przechowywany, lub do instrumentów płatniczych o określonej wartości. OGRANICZONE OBOWIĄZKI INFORMACYJNE W PRZYPADKU INSTRUMENTÓW PŁATNICZYCH	ZBP: Mając na względzie ochronę użytkowników usług płatniczych nie należy zwiększać dostępności i użyteczności instrumentów płatniczych, które z założenia mniej chronią środki konsumentów. Tak więc ograniczenie odstępstwa o którym mowa w ust. 3 wyda się także zasadne. KZBS: - PONIP sugeruje zwiększenie kwot i podniesienie limitu do kwoty 500 EUR na prepaid. MF: mając na uwadze bezpieczeństwo i przejrzystość informacyjną dla klientów, MF nie zamierza zmieniać zakresu wykorzystania tej opcji narodowej, pozostawiając stawki na obecnym poziomie. W odniesieniu do przedpłaconych instrumentów płatniczych w zakresie transakcji płatniczych wykonywanych w całości na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej kwoty wynoszą obecnie równowartość w walucie polskiej 500 euro, ustaloną z zastosowaniem kursu średniego ogłaszanego przez NBP obowiązującego w dniu zawarcia umowy.
19	Art. 61 ust. 3	Art. 74 ust. 1 lit. b	Opcja nie została implementowana. Przyjęto, że płatnik w celu lepszego dbania o bezpieczeństwo posiadanych instrumentów płatniczych powinien ponosić część odpowiedzialności za straty związane z wszelkimi nieautoryzowanymi transakcjami płatniczymi.	Na zasadzie odstępstwa od art. 73 płatnik może być zobowiązany do poniesienia strat związanych z wszelkimi nieautoryzowanymi transakcjami płatniczymi, do maksymalnej wysokości 50 EUR, będących skutkiem posłużenia się utraconym lub skradzionym instrumentem płatniczym lub przywłaszczenia instrumentu płatniczego.	FROB popiera utrzymanie opcji narodowej. Obecne przepisy dotyczące zasad ponoszenia odpowiedzialności za nieautoryzowane transakcje płatnicze są wystarczające. FROB nie są przy tym znane jakiegokolwiek negatywne konsekwencje dla rynku płatniczego, w szczególności dla użytkowników, wynikające z funkcjonowania tych zasad. FROB popiera więc obecne zasady ponoszenia odpowiedzialności. W szczególności, że bezpieczeństwo realizacji transakcji płatniczych zostanie zwiększone w wyniku wprowadzenia w PSD2 przepisów o silnym uwierzytelnianiu, a także w związku z ograniczeniem w PSD2 odpowiedzialności użytkowników za nieautoryzowane transakcje do 50 euro (z 150 euro).

				Akapit pierwszy nie ma zastosowania, gdy: a) płatnik nie miał możliwości stwierdzenia utraty, kradzieży lub przywłaszczenia instrumentu płatniczego przed płatnością, z wyjątkiem sytuacji gdy płatnik działał w nieuczciwych zamiarach; lub b) utrata została spowodowana działaniami lub brakiem działań ze strony pracownika, agenta lub oddziału dostawcy usług płatniczych lub podmiotu świadczącego na jego rzecz usługi w ramach outsourcingu. OGRANICZENIE ODPOWIEDZIALNOŚCI PŁATNIKA	ZBP: Nie rekomendujemy skorzystania z przedmiotowej opcji, gdyż oznaczałoby to ograniczenie odpowiedzialności użytkownika do kwoty niższej aniżeli 50 EUR. Ze względu na bezpieczeństwo rozwoju usług płatniczych nie wydaje się zasadne dalsze, specyficzne redukowanie odpowiedzialności użytkowników poprzez zapisy ustawowe, szczególnie, że dostawcy usług płatniczych rozpatrują każdy przypadek indywidulanie, z wnikliwością, z troską o klientów i relacje z nimi. KZBS: Art. ten dotyczy odpowiedzialności płatnika za nieautoryzowane transakcje płatnicze. Maksymalną odpowiedzialność płatnika za straty związane z nieautoryzowanymi transakcjami płatniczymi ustalono na poziomie 50 EUR (w sytuacji posłużenia się utraconym lub skradzionym instrumentem płatniczym lub przywłaszczenia instrumentu płatniczego). Dalsze obniżanie tego limitu i w istocie przenoszenie tych strat na instytucje płatnicze (w tym banki) jest nieuzasadnione, o ile także wobec nich nie można podnieść zarzutu misconduct. Nie rekomendujemy PONIP opowiada się przeciwko ograniczeniu odpowiedzialności płatnika. Odpowiedzialność, nawet na obniżonym poziomie, zapewnia dbanie przez użytkownika o instrument. MF: zamierza skorzystać z tej opcji narodowej
20		Art. 76 ust. 4	Brak w PSD1	Art. 76. 4. W odniesieniu do poleceń zapłaty w walutach innych niż euro państwa członkowskie mogą wymagać od swoich dostawców usług płatniczych, by oferowali korzystniejsze warunki zwrotu zgodnie ze swoimi systemami polecenia zapłaty, o ile są one bardziej korzystne dla płatnika. STOSOWANIE KORZYSTNIEJSZYCH	FROB: W ocenie FROB zasady realizacji poleceń zapłaty określone obecnymi przepisami o usługach płatniczych są wystarczające. Reasumując, w tym zakresie opcji narodowej FROB nie postuluje jej wprowadzenia. ZBP: Brak jest przesłanek do wprowadzenia korzystniejszych warunków zwrotu. KZBS: - PONIP opowiada się przeciwko wprowadzeniu tej opcji.

				WARUNKÓW ZWROTU NIEAUTORYZOWANEJ TRANSKACJI	MF: nie zamierza korzystać z tej opcji narodowej , ponieważ obowiązujące przepisy wydają się wystarczająco korzystne dla użytkowników.
21	Art. 72	Art. 86	W uup opcja została implementowana jedynie w ograniczonym zakresie, w przepisach dodatkowych w ten sposób, że płatności związane z krajowymi należnościami publicznoprawnymi muszą być wnoszone w terminach pewnych, a więc nie jest możliwe ich umowne określenie w okresie przejściowym.	Art. 86. Dla krajowych transakcji płatniczych państwa członkowskie mogą ustanowić krótsze maksymalne terminy wykonania niż przewidziano to w niniejszej sekcji. KRÓTSZE TERMINY REALIZACJI TRANSKACJI	FROB: W ocenie FROB funkcjonujące zasady dotyczące terminów wykonania transakcji płatniczych są wystarczające i nie ma potrzeby ich skracania. Reasumując, FROB nie popiera wprowadzenia opcji narodowej. ZBP: Nie widzimy potrzeby odmiennego regulowania maksymalnych terminów realizacji w kontekście krajowych transakcji płatniczych. Mimo praktyki rynkowej, z uwagi na sesyjność rozwiązań i ograniczony do godzin roboczych czas przetwarzania pomiędzy dostawcami usług płatniczych, na tym etapie rozwoju rynku krajowego dalsze skracanie terminu tj. do D+0 nie znajduje uzasadnienia. KZBS: Art. ten dotyczy terminu realizacji transakcji płatniczej. Generalna zasada jaka jest wprowadzana w sekcji, w której jest ten art. to realizacja transakcji płatniczej w terminie D+1 (ewentualnie D+2 dla transakcji inicjowanych w formie papierowej). Skrócenie tego terminu w praktyce jest możliwe w przypadku transakcji inicjowanych papierowo. Gdyby dążyć do skrócenia terminu D+1 oznaczałoby to, że wszystkie transakcje zlecone w danym dniu musiałyby być w tym dniu zrealizowane. O ile nie będzie problemów z transakcjami zleconymi do realizacji na I i II sesję ELIXIR to po zamknięciu III sesji, rozliczenie transakcji jeszcze tego samego dnia będzie możliwe tylko w systemie real-time. W tej chwili w Polsce są dwa takie systemy detaliczne – Express ELIXIR i Blue Cash. Nie wszystkie banki korzystają z tych rozwiązań. Nie rekomendujemy PONIP opowiada się przeciwko wprowadzeniu tej opcji. MF: propozycja skorzystania z tej opcji w relacjach agent rozliczeniowy – akceptant – zobowiązanie dla agentów rozliczeniowych do przekazywania środków merchantom na koniec dnia w którym merchant akceptował płatności bezgotówkowe (zasad D+0)

22		Art. 101 ust. 2	Brak w PSD1	Art. 101. 2. Państwa członkowskie mogą ustanowić lub utrzymać przepisy dotyczące procedur rozstrzygania sporów, które są bardziej korzystne dla użytkownika usług płatniczych niż przepis, o którym mowa w akapicie pierwszym. Jeżeli tak uczynią, zastosowanie mają te przepisy. TERMINY ROZPATRYWANIA REKLAMACJI (15 dni roboczych/ max 35 dni roboczych)	FROB jest za wprowadzeniem tej opcji narodowej. ZBP: Rosnąca złożoność i skala usług płatniczych i co za tym idzie, konieczność stosowania odpowiednio rozbudowanych czynności dotyczących rozstrzygania sporów przemawiają za wyłączeniem opcji narodowej. KZBS: Art. ten dotyczy rozstrzygania sporów. Obecny zapis już i tak jest korzystny dla użytkownika usług płatniczych. Podmioty świadczące usługi płatnicze muszą m. in. w odpowiedzi na skargi użytkowników usług płatniczych ustosunkować się do wszystkich podniesionych kwestii w odpowiednim terminie i nie później niż w ciągu 15 dni roboczych od otrzymania skargi. W wyjątkowych sytuacjach, jeżeli odpowiedź nie może zostać udzielona w terminie 15 dni roboczych ze względów będących poza kontrolą dostawcy usług płatniczych, dostawca ten jest zobowiązany do przesłania wstępnej odpowiedzi, w której podaje się powód opóźnienia w udzieleniu odpowiedzi na skargę oraz termin, w którym użytkownik usług płatniczych otrzyma ostateczną odpowiedź. Termin otrzymania ostatecznej odpowiedzi nie może przekroczyć 35 dni roboczych. Wprowadzenie przepisów dotyczących rozstrzygania sporów jeszcze bardziej korzystnych dla użytkowników nie wydaje się być obecnie uzasadnione. Nie rekomendujemy PONIP opowiada się przeciwko wprowadzeniu tej opcji. Mamy ustawę o reklamacjach (RzF). W trakcie procesu reklamacji przywraca się stan rachunku do tego sprzed reklamacji. Polskie przepisy wystarczająco dobrze chronią klienta podmiotu rynku finansowego w tym zakresie, a wprowadzanie opcji narodowych pociągnie za sobą konieczność zmiany w/w przepisów. NBP: Proponuje się nie korzystać z tej opcji narodowej. MF nie zamierza korzystać z tej opcji narodowej, ponieważ obowiązujące przepisy wydają się wystarczająco korzystne dla użytkowników.
23	Art. 88 ust. 3	Art. 109 ust. 2 i 4	Opcja nie została implementowana.	Art. 109. 2. Państwa członkowskie mogą przewidzieć, by instytucje płatnicze, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, automatycznie	FROB popiera wprowadzenie opcji narodowej. Uzyskanie zezwolenia na prowadzenie działalności w charakterze krajowej instytucji płatniczej wiąże się z ponoszeniem przez wnioskodawców wysokich kosztów związanych z postępowaniem. Możliwość automatycznego uzyskania

			otrzymywały zezwolenie i były wpisywane do rejestrów, o których mowa w art. 14 i 15, jeżeli właściwe organy posiadają już dokumentację potwierdzającą, że spełniono wymogi ustanowione w art. 5 i 11. Przed udzieleniem zezwolenia właściwe organy informują dane instytucje płatnicze. 4. Państwa członkowskie mogą zezwolić, by osoby fizyczne i prawne korzystające ze zwolnienia, o którym mowa w ust. 3 niniejszego artykułu, uznawano za korzystające ze zwolnienia i automatycznie wpisywano do rejestrów, o których mowa w art. 14 i 15, jeżeli właściwe organy posiadają już dokumentację potwierdzającą, że spełniono wymogi ustanowione w art. 32. Właściwe organy informują dane instytucje płatnicze. AUTOMATYCZNE ZEZWOLENIE DLA INSTYTUCJI PROWADZĄCYCH DZIAŁALNOŚĆ PRZED 13 stycznia 2018r.	stosownego zezwolenia na gruncie przepisów PSD2 przez podmioty posiadające już status instytucji płatniczej lub BUP powinna sprzyjać obniżeniu lub uniknięciu ponownego ponoszenia takich kosztów. Rozwiązanie to należy ocenić pozytywnie z perspektywy funkcjonowania instytucji płatniczych i BUP a tym samym z perspektywy całego rynku płatniczego w Polsce. Zwraca się przy tym uwagę, że KNF posiada przy tym całość dokumentacji związanej z uzyskaniem zezwoleń przez obecne instytucje płatnicze oraz BUP i nie powinna mieć jakichkolwiek problemów z ustaleniem czy podmioty te spełniają warunki zezwolenia określone przepisami PSD 2. ZBP: Nie rekomendujemy uproszczonego trybu rejestracji (bez wniosku) podmiotów, które podjęły działalność do dnia 13 stycznia 2018 r. KZBS: - PONIP opowiada się za wprowadzeniem tej opcji. MF zamierza korzystać z tej opcji narodowej Możliwość automatycznego uzyskania stosownego zezwolenia na gruncie przepisów PSD2 przez podmioty posiadające już status instytucji płatniczej lub BUP powinna sprzyjać obniżeniu lub uniknięciu ponownego ponoszenia takich kosztów oraz przechodzenia długotrwałego procesu licencyjnego. Rozwiązanie to należy ocenić pozytywnie z perspektywy funkcjonowania instytucji płatniczych i BUP a tym samym z perspektywy całego rynku płatniczego w Polsce. Zwraca się przy tym uwagę, że KNF posiada przy tym całość dokumentacji związanej z uzyskaniem zezwoleń przez obecne instytucje płatnicze oraz BUP i nie powinna mieć jakichkolwiek problemów z ustaleniem czy podmioty te spełniają warunki zezwolenia określone przepisami PSD 2.
--	--	--	--	--

